

Chương 3

Tư Côi băng qua khu phố trống trải, chạy như bay tới cuối con đường. Trên cửa có vài ổ khóa nhưng chỉ khóa một ổ. Cô lui về sau mấy bước, đá một phát văng cánh cửa. Hộp đèn tối đen như mực, chỉ có mấy ngọn đèn nhỏ mờ mờ, không có một bóng người. Bỗng nhiên...

“Aaaa!”

Tại nơi sâu thẳm trong bóng tối vọng tới tiếng thét của Chân Ý. Tư Côi lập tức chạy vào, lao qua từng hành lang một, tiếng bước chân phía trước càng lúc càng rõ ràng, sắp chạm mặt rồi. Tư Côi nhìn không rõ lắm, tung cú đá giữa bóng tối. Người nọ phản ứng cực nhanh, giơ chân cản lại, đá cô qua một bên. Đây... không phải là cách đánh học ở Cục Cảnh sát sao?

Sau một giây im ắng...

“Chân?”

“Tử Quỷ?”

Một giây sau...

“Sao cậu lại ở đây?”

“Cậu chạy vào đây làm gì?” “Tớ tìm cậu mà.”

“Tớ đang bắt người.”

“Cậu nói trước đi.”

“Cậu nói trước đi.”

Chân Ý phì cười, mở đèn pin trên điện thoại di động, đung đưa trước mặt mình: “Chị cảnh sát vô dụng ơi, chị không ở ngoài ngăn nghi phạm, còn chạy lung tung vào đây làm gì chứ. Được rồi, người ta chạy mất rồi. Tại chị cả đấy.”

Tư Côi trợn ngược mắt: “Vào đây nhặt xác cậu đấy.”

“Lại trừng mắt, có bản lĩnh cậu trừng tới Thái Bình Dương cho tớ đi. Xí!”

Tư Côi nhìn cô: “Chân, trán cậu chảy máu rồi!”

“Chuyện nhỏ.” Chân Ý sờ trán mình, “ôi chao” một tiếng: “Đụng vào xương mày rồi, thằng nhãi Sách Lỗi kia khỏe thật đấy!”

“Dù gì hấn ta cũng là đàn ông, đừng ảo tưởng cậu còn là thanh niên trai tráng nữa có được không?” Tư Côi không biết nói sao. “Đã bảo cậu đừng nói nhiều, đừng ép hấn cuống lên. Chẳng may hấn ra tay ác độc, giết cậu rồi tớ xem cậu tìm ai khóc đây.”

Chân Ý biết bạn mình lo lắng, bật cười: “Ai ngờ hấn nhanh trí như vậy, chẳng nói gì cả. Không phải tớ muôn moi thêm vài lời sao?”

Đây là vụ án đầu tiên Tư Côi chịu trách nhiệm chính, Chân Ý hy vọng cô ấy hoàn thành tốt đẹp. Tư Côi cũng hiểu, cả hai đều biết rõ trong lòng, không nói gì nữa. Lúc gần tới cửa, Tư Côi chọt vỗ đầu: “Nguy rồi, chắc Đường Vũ đã chạy mất tiêu rồi.”

“Dốt quá!”

Hai người dộc hết sức lực như năm đó, chạy hết cả con phố với tốc độ chạy nước rút một trăm mét. Bất ngờ thay, Đường Vũ vẫn ngoan ngoãn ngồi trên xe, không nhúc nhích, ánh mắt đờ đẫn. Tư Côi dẫn Đường Vũ trở về lấy lời khai, còn Chân Ý đến bệnh viện xử lý vết thương.

Trên đường cô nhận được điện thoại từ trợ lý của Tống Y, cô ta quay phim treo dây thép bị gãy chân, đã phẫu thuật thành công nhưng muốn tìm luật sư đòi đoàn làm phim bồi thường. Chân Ý nín thính, thật không rõ Tống Y nghe lọt bao nhiêu câu cô nói, đã nói mấy trăm lần cô là luật sư hình sự rồi mà. Cô liên hệ nhờ Dương Tư đi tìm hiểu tình hình.

Chân Ý bình tĩnh vác khuôn mặt máu me đến bệnh viện, thu hút vô số ánh mắt. Xương mày bị thương chính là vậy, máu chảy thành sông trông có vẻ đáng sợ, nhưng thật ra lại không sao cả.

Đại sảnh bệnh viện đông nghìn nghịt, trước giờ cô không để ý đến người lạ, nhưng liếc thấy một bóng dáng quen thuộc. Tại bệnh viện cũ kỹ này, người như vậy tự tạo thành phong cảnh.

Là Ngôn Cách! Không trong trang phục bác sĩ nữa, anh mặc đồ thể thao thoải mái, trông điềm đạm dễ gần hơn trước nhiều.

“Ngôn Cách!” Đương nhiên cô chú ý tới anh trước, lao qua như gió cuốn, vọt đến trước mặt anh, mang khuôn mặt đầy máu cười tủm tỉm với anh.

Ngôn Cách hơi sững sờ. Cô luôn xuất hiện bất chợt tại thời điểm khó bề tưởng tượng nhất.

“Thật trùng hợp, thật có duyên, vậy mà lại có thể gặp nhau ở đây.”

“Em lại bị người ta đánh rồi.” Anh nói.

Chân Ý á khẩu, hỏi trung học cô hiểu động lại ham chơi, bị thương ngoài da là chuyện bình thường, lần nào anh cũng bình tĩnh kết luận: “Em lại bị người ta đánh rồi.” Cô tăng động như vậy sao?

“Em đừng cảm vì chính nghĩa mà.” Chân Ý vung quả đấm với anh, khuá khoáng xong vội vàng cầm khăn giấy che lông mày để máu khỏi trào ra.

Ngôn Cách nhìn cô giây lát, thấy khăn giấy của cô đã bị máu thấm ướt bèn lấy khăn tay trong túi đưa cho cô.

“Cảm ơn nhé!” Cô vươn tay túm lấy, vạch một vết máu ở lòng bàn tay anh.

Ngôn Cách nhìn chằm chằm vào lòng bàn tay, ngưng vài giây, không hề chịu lấy, rất muốn lấy khăn tay về lau sạch nhưng cô đã nhanh chóng che lông mày rồi.

Để một bệnh nhân mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế(1) sống trong một đồng rúc, liệu anh ta có cảm giác gì? Giờ phút này, tâm trạng của người bị mắc bệnh sạch sẽ nghiêm trọng như Ngôn Cách chắc hẳn không khác là bao. Vết máu trong lòng bàn tay như cỏ đuôi chó ngứa ngáy, cả người không hề thoải mái. Anh muốn xoay người đi rửa tay, nhưng để Chân Ý ở lại đây hình như không thích hợp lắm. Anh nói cứng nhắc: “Em phải đi gặp bác sĩ thôi.”

(1) Rối loạn ám ảnh cưỡng chế (Obsessive Compulsive Disorder - OCD): Chứng rối loạn tâm lý có tính chất mãn tính, dấu hiệu phổ biến của bệnh đó là ý nghĩ ám ảnh, lo lắng không có lý do chính đáng và phải thực hiện các hành vi có tính chất ép buộc để giảm bớt căng thẳng. Người bị ảnh hưởng của bệnh có những ý nghĩ và hành vi lặp lại một cách vô nghĩa mà không kiểm soát được chẳng hạn rửa tay hàng chục lần mặc dù tay đã sạch hay dành quá nhiều thời gian để sắp xếp đồ vật trong nhà gọn gàng quá mức cần thiết.

Chân Ý ngược mắt nhìn anh bằng cặp mắt đen vô tội: “Em tới đăng ký lấy số, nhưng quên mang tiền, đang định về lấy đây, em thật đáng thương mà.”

Ngôn Cách: “... Vậy tạm biệt.” Anh khẽ gật đầu.

Cô tỏ vẻ thảm thiết, anh lại do dự. Sau khi do dự lại nói tạm biệt ư?

Chân Ý tóm lấy anh, không thể chấp nhận: “Ngôn Cách, anh định bỏ lại em ở đây cho em chảy máu đến chết à?”

“Bây giờ em đang ở bệnh viện, không chết được đâu.” Anh tốt bụng và lý trí phân tích giúp cô. Cụp mắt xuống, thấy móng vuốt cô để lại thêm một vết tích trên tay áo trắng của anh, cỏ đuôi chó biến thành một trăm cây. Hừm, không thể nhẫn nhịn được nữa. Anh phải về nhà thay quần áo ngay.

Ngôn Cách hơi mím môi, nói: “Chân Ý, tạm biệt!”

Theo như Chân Ý thấy, thái độ kia quả thực còn dứt khoát hơn cả kiên quyết. Cô nghiêng răng: “Ngôn Cách, anh đừng có hối hận!”

Ngôn Cách ngẫm nghĩ, túi áo của Chân Ý lập ló một góc của giấy đăng ký, túi còn phồng lên do đựng tiền, mà nét mặt của cô cũng có gì đó không đúng. Cô lại lừa anh, anh không cảm thấy mình có gì phải hối hận cả.

“Tạm biệt.”

Anh xoay người rời đi. Nhưng chưa đi được mấy bước, người khắp bệnh viện đều nhìn về phía anh chỉ trỏ, như muốn đâm vào cột sống của anh. Bởi vì phía sau truyền đến tiếng gào xé nát tim gan: “Ông xã, sao anh có thể đánh em rồi bỏ mặc em thế hả?”

Sau đó... Có người ngã “bịch” xuống đất ngất lịm.

Thật ra, từ hồi còn rất nhỏ Ngôn Cách đã cho rằng nghề nghiệp thích hợp nhất với Chân Ý hẳn là diễn viên.

Trong phòng bệnh tĩnh lặng, Ngôn Cách ngồi trên chiếc ghế cao, khuôn mặt tuôn tú tinh khôi, không tức giận cũng không ôn hòa, dùng bông băng khử trùng vết thương trên trán Chân Ý một cách tuần tự.

Chân Ý rất vui vẻ ngồi trên giường đung đưa chân, nhớ lại tình cảnh Ngôn Cách phải bế cô đi lên tầng dưới ánh mắt của bao người, tâm trạng vui sướng biết bao.

“Ngôn Cách, em rất thích mùi hương trên người anh lúc anh ôm em. Ngửi mùi hương ấy khiến người ta nghĩ tới...” Cô còn chưa giỡn xong: “Ôi chào!” Cô chột rụt về sau, trợn mắt trừng anh: “Mạnh tay như thế làm gì, đau quá!”

“Ồ, xin lỗi.” Anh lạnh nhạt xin lỗi, không hề thật lòng chút nào. Cái ghế xoay đi, anh đi lấy nước thuốc.

Chân Ý dẫu môi, biết anh không tức giận. Nếu giận thì còn lâu anh mới mượn phòng chữa bệnh của đồng nghiệp, tự tay xử lý vết thương cho cô. “Đúng rồi, anh tới bệnh viện làm gì? Bị ốm à?” Chân Ý hỏi.

“Thăm bạn.” Anh nói ngắn gọn, không muốn nhiều lời.

Cô không bao giờ biết chừng mực, vươn tay tóm lấy áo thể thao của anh: “Quần áo của anh vuốt thật thoải mái, thật...”

Anh quay đầu lại, chỉ thấy móng vuốt của cô đang giầy xéo quần áo anh, vuốt anh như vuốt chú chó vậy. Anh ngược mắt nhìn cô, Chân Ý lập tức rụt tay lại, cười khúc khích. Dáng vẻ mặt dày mày dạn, món hời không chiếm cũng uổng.

Ngôn Cách lặng lẽ nhích tới gần cô, xúc thuốc nước lên chân mày. Có lẽ hơi đau, anh vừa đụng phải, cô đã lui người ra sau một chút, lông mi dài chớp chớp. Mặt cô kè sát bờ môi anh, mịn màng, mềm mại, như đồ sứ màu ngà. Khi tĩnh lặng mang vẻ đẹp mong manh. Anh bình tĩnh rời mắt đi, hết sức nhẹ nhàng chậm rãi xử lý vết thương cho cô.

Chân Ý ngoan ngoãn ngồi yên vài giây, phát giác anh ở sát bên mình. Khuôn mặt tuyệt đẹp kia phóng đại hước mắt cô, đôi môi đàn ông rất mỏng ở bên má cô, hơi thở của anh phả lên mặt cô râm ran, rất thân thiết. Cho tới bây giờ mùi hương ấy vẫn mê hoặc lòng người. Trước mặt anh, trước nay cô luôn “tân công” trực tiếp: “Ngôn Cách, anh đang dụ dỗ em, để em hôn anh à?”

Anh đưa mắt nhìn cô, hơi mạnh tay một chút. Cô rụt phắt lại: “Ôi chào!” Cô xuýt xoa một tiếng thật dài, ánh mắt vô cùng tủi thân: “Ngôn Cách, sao anh đối xử với em tệ thế? Thật sự rất đau mà!” Cô gằn như nghẹn ngào.

Thấy cô hình như muốn khóc, Ngôn Cách có phần không kịp trở tay, chỗ xương mày tương đối nhạy cảm, quả thật anh không nên như vậy. Tĩnh lặng vài giây, anh mới bôi thuốc tiếp cho cô, lần này, như thể muốn xin lỗi, anh cúi người xuống, giọng gao nhẹ nhàng thổi cho cô, rất nhẹ, rất khẽ. Thật... mờ ám!

Lòng dạ Chân Ý thoáng cái mềm như làn nước mùa xuân. Anh chàng này đúng là dễ lừa gạt. Rung rung nước mắt thôi đã khiến anh ngoan ngoãn rồi.

Xử lý xong xuôi, trên mắt Chân Ý tím bầm một mảng. Ngôn Cách nhìn vài giây, biết cô rất coi trọng ngoại hình của mình, liền nói: “Sau hai ba ngày là ổn rồi, không để lại sẹo đâu.”

Chân Ý lấy gương ra soi, mở to mắt, nhưng một giây sau lại cất lời: “Wow, màu của nước thuốc này đẹp hết sảy!”

“...”

Ngôn Cách á khẩu, hình như bất cứ lúc nào, an ủi cô đều là chuyện không cần thiết. Cô lạc quan hơn rất nhiều người, lạc quan bẩm sinh.

Không hiểu sao anh nhớ tới có một năm cô ngã cầu thang, bị thương đầu gối. Nhân viên y tế bôi thuốc tím cho cô, cô nén cơn đau mà nước mắt lưng tròng, cuối cùng không chịu được nữa, đau đến mức gào khóc thảm thiết. Sàn nhà sắp bị cô đập thủng luôn.

Nhưng sau đó, cô lại ngậm ngấn nước mắt nhìn đầu gối, ngậm ngơ vài giây, chỉ vào vết thương hơn hờ vui vẻ, vừa khóc vừa cười: “Wow, đẹp hết sảy.” Cô vừa lau nước mắt, vừa cười không ngừng: “Wow, Ngôn Cách anh nhìn đi, màu tím này đẹp hết sảy!”

Cô vẫn là cô bé bị đau gào khóc, cũng sẽ mỉm cười nói rằng màu tím đẹp hết sảy.

Chân Ý đi tới cửa phòng bệnh của Tống Y, nghe thấy bên trong có người nói chuyện, nhưng giọng điệu không phải là đến thăm hỏi người bệnh, mà giống như đang ở tòa án: “Anh Cát, anh nói bị cáo là gái điếm, hành vi tình dục của các người đã được dự liệu từ trước, chứ không phải bắt buộc sao?”

“Đúng.”

“Thời gian dự liệu cụ thể là khi nào?”

“Hôm đó.”

“Ngày xảy ra vụ án phải không?”

“Đúng.”

“Ở đâu?”

“Ven đường.”

“Ven đường nào?”

“Đường... đường Sùng Minh.”

“Đoạn nào của đường Sùng Minh?”

“Bên... bên cạnh công viên Tam Biên.”

“Công viên phúc tạp kia ư?”

“Đúng.”

“Anh chắc chứ?”

“Tôi chắc chắn, lúc ấy bên cạnh cô ta có rất nhiều gái đứng đường. Trông cô ta tương đối cao cấp, chúng tôi hạ cửa kính xe xuống hỏi cô ta, cô ta nói mình không phải là gái đứng đường, là người mẫu, đòi giá cao.”

“Ghi nhớ rõ ràng như vậy, chắc chắn anh nói thật.”

“Nói thật mà.”

“Rất tốt, anh Cát, anh nên biết công viên Tam Biên có camera an ninh, không hề quay được bóng dáng của hai người.”

“Tôi... tôi nhớ nhầm. Không... không phải. Là...”

“Anh không nhớ nhầm mà là nói dối. Anh biết hậu quả của nói dối trước tòa không?”

“Tôi...”

“Dĩ nhiên, đầu tiên tôi phải thừa nhận, công viên Tam Biên không có camera...”

Chân Ý gõ cửa, tiếng nói chuyện bên trong im bật. “Mời vào.”

Đẩy cửa đi vào, trong phòng chỉ có một mình Tống Y, cầm kịch bản đối chiếu lời thoại, một người đóng hai vai chẳng?

“Năm viện còn làm việc?” Chân Ý liếc nhìn băng thạch cao trên chân cô ta.

Tống Y thờ ơ: “Không nhàn rồi được.”

“Sao không nhờ trợ lý đọc lời thoại hộ?”

“Không chuyên nghiệp, không thích.” Cô ta nhìn Chân Ý. “Cô bị người ta đánh ư?”

Chân Ý lười giải thích, chuyển đề tài: “Đúng rồi, vụ án xuất hiện khả năng xoay chuyển. Chủ hộp đêm Ecstasy đang lẩn trốn, có mối hiềm nghi lớn nhất.”

Tống Y không mấy hứng thú: “Vụ hợp tác của chúng ta sắp kết thúc rồi à?”

“Gần như vậy. Ngoài ra, nếu nói về bồi thường, đồng nghiệp Dương Tư của tôi chuyên nghiệp hơn.” Chân Ý giơ cổ tay lên xem đồng hồ. “Chắc cô ấy đến rồi.”

Tống Y bỗng nói: “Cô không mấy thích người ủy thác như tôi sao?”

Chân Ý hơi sững sốt, “Nói thật, không phải không thích, nhưng cũng không phải là thích.”

Tống Y lảng lạng rời mắt: “Tôi muốn xem phim, trong ngăn kéo có đĩa đấy, bật giúp tôi đi.” Là phim Cốt Đầu thương yêu Tống Y đóng vai chính đang nổi đình nổi đám gần đây.

Chân Ý: “Người bình luận phim nói diễn xuất của cô trong bộ phim này rất xuất sắc. Diễn viên đều xem phim mình đóng à?”

“Ồ, tôi muốn xem xem những diễn viên khác bị tôi lấn át thành mảnh vụn thế nào.”

Cô như vậy, người hâm mộ của cô có biết không?

Mở đầu bộ phim, cô ta bước đi giữa ruộng lúa mì, đội chiếc nón rom quê mùa, mặc áo sơ mi rộng thùng thình kiểu nông dân, đi chân đất, hát ngâm nga. Đẹp không nói nên lời, khiến người ta thoáng cái trở về mùa hạ. Chân Ý thích ngay tức khắc, nói: “Cho tôi xin chữ ký, chị gái tôi thích cô lắm.”

“Muốn xin chữ ký cứ việc nói thẳng.” Tống Y khinh thường.

“Là chị gái tôi thật mà.”

“Không phải chị gái cô tên Chân Tâm đây chứ?”

“... Đúng vậy.”

Cô ta nhận lấy quyển sổ của Chân Ý, lẳng lặng ký loạt soạt lên trang giấy.

Chân Ý nhận lấy xem: Chân Ý, đừng thích tôi, bởi vì tôi sẽ không yêu cô đâu.

“...”

Ngoài phòng bệnh truyền đến tiếng của Dương Tư: “An Dao, sao chị lại ở đây?”

Ngay lập tức, như có con sâu róm chui vào quần áo Chân Ý. An Dao - hoa khôi trường trung học, thành tích ưu tú đó ư? An Dao ái mộ Ngôn Cách trong truyền thuyết đó ư? An Dao được nam sinh mê như điên đổ nhưng không thèm coi họ là gì, chỉ mỉm cười với Ngôn Cách đó ư?

Chân Ý còn nhớ, khi đó cô còn chanh chua nghiêng răng bên cạnh Ngôn Cách: “Chị ta thấy anh liền cười, nhất định là chị ta cảm thấy trông anh rất nực cười.” (Có ai nói bạn trai của mình thế không?)

Ngôn Cách đang đọc sách, không buồn ngẩng đầu lên: “Chân Ý, em đang ghen à?”

Chân Ý tức đến méo miệng: “Ghen cái đầu anh! Tại sao em phải ghen chứ?”

“Em không đẹp bằng cô ấy.”

Chân Ý bùng nổ ngay tức khắc, vọt tới sân thể dục như tên lửa, làm đủ trò khua tay múa chân, khóc lóc kêu gào.

Chuyện cũ không dám nhớ lại.

An Dao và Dương Tư cùng vào phòng bệnh, An Dao mỉm cười với Chân Ý coi như chào hỏi, Chân Ý không muốn mang cặp mày bầm tím gặp lại tình địch năm xưa.

An Dao cúi người kiểm tra ngực cho Tống Y: “Còn đau không?”

“Hơi hơi.”

Chân Ý chỉ biết An Dao học y, nhưng không biết cô ấy đã sớm làm bác sĩ ngoại khoa. Cô không nói lời nào, An Dao vốn lạnh nhạt cũng không có ý muốn hàn huyên, trái lại Dương Tư khuấy động không khí. “Chị Dao, chị thật lợi hại. Chị hoàn thành chương trình sớm phải không? Nghe nói học y khó lắm.”

“Có hứng thú sẽ không khó.” Ngay cả khi cười An Dao cũng chỉ khẽ nhoen môi. “Theo tôi được biết, trong trường có không ít người học y.”

“Ngôn Cách, em nhớ anh Ngôn Cách kỳ quặc kia ra nước ngoài học y.”

“Cũng gần như vậy.” Trước giờ An Dao không nhiều lời.

Một câu “Cũng gần như vậy” khiến Chân Ý nhận ra cô ta rất rõ tình hình Ngôn Cách gần đây, mà không chỉ gần đây. Lẽ nào Ngôn Cách tới bệnh viện... Lòng cô khó chịu khôn tả.

“Chị vẫn xinh đẹp như vậy, mặc áo blouse càng đẹp hơn, chắc hẳn nam bệnh nhân ở đây đều cảm thấy bị ồm không hề khổ cực. Có rất nhiều người theo đuổi chị phải không?”

“Không phải, tôi có bạn trai rồi.” An Dao là con người lạnh nhạt, giọng nói cũng lạnh tanh.

Dương Tư kinh ngạc: “Thật á? Anh ấy làm gì vậy?”

“Anh ấy khá khiêm tốn, tôi không nói đâu. Tóm lại rất tốt.” An Dao trả lời ngắn gọn.

“Nhưng nghe chị nói như vậy, em thấy rất tò mò...”

“Luật sư Dương tới đây ôn chuyện đây à?” Tống Y mắt kiên nhẫn ngắt ngang, giọng nói không tốt lành gì, không khí trong phòng bệnh lập tức lạnh đi.

Tống Y không nhìn Dương Tư, chỉ nhìn Chân Ý: “Cô lừa gạt tôi, luật sư cô giới thiệu không chuyên nghiệp chút nào.”

Dương Tư lập tức đỏ bừng mặt: “Xin lỗi.”

Chân Ý khó chịu, cau mày với Tống Y: “Tôi giới thiệu Dương Tư bởi vì cô ấy không chỉ chuyên nghiệp, mà tính tình còn tốt nữa. Không giống tôi, không thể chịu được tính tình dờ dờ ương ương, phách lối, tự cho mình là đúng, không quan tâm đến cảm nhận của người khác như cô; động một tí liền muốn bỏ việc không thèm làm nữa.”

Không khí phòng bệnh đóng băng. Dương Tư nhìn Chân Ý, vừa cảm kích vừa áy náy.

Tống Y lấy làm lạ nhìn chăm chăm Chân Ý, nhưng không nổi giận. An Dao kiểm tra xong liền ra ngoài, Dương Tư cũng rời đi.

Tống Y chờ mọi người đi hết mới nói: “Cô không thích bác sĩ An.”

Chân Ý khẳng khái thừa nhận: “Không xem là không thích, nhưng thuộc loại không làm bạn thân được.”

“Vừa nãy tôi mở lời giúp cô, cô còn mắng tôi. Không biết tấm lòng người tốt gì cả.”

“Dương Tư là bạn tôi, cô ấy hay tự ái, mấy chuyện mát mặt sẽ dễ bụng rất lâu.”

“Thú vị.” Tống Y nhướn mày. “Cô có tính cách hay bảo vệ người khác, tấm lòng thật bao la.”

Chân Ý không buồn đáp lời: “Không còn gì nữa thì tôi đi đây.”

Tống Y tạm dừng đầu đĩa, gọi cô: “Bạn trai của bác sĩ An nhất định có liên quan tới cô.”

Trong lòng Chân Ý đã có dự cảm chẳng lành, lại không muốn nói: “Lạ quá, từ khi nào mà chúng ta lại nói đến chủ đề “bạn” này thế?”

Tống Y nghe ra vẻ châm chọc, vậy mà không tức giận: “Lúc bác sĩ An nói tới bạn trai cô ấy, Dương Tư nhìn cô vài lần.”

Lòng Chân Ý thoáng lạnh.

“Là người đàn ông hai cô cùng thích. Năm đó cô thắng cô gái hoàn mỹ như vậy, chắc hẳn âm thầm đặc ý, có cảm giác ưu việt.”

Chân Ý im lặng quay đầu lại, ngón tay cái chỉ mình: “Sai chị đây mới là hoàn mỹ nhất.”

Chân Ý chờ Tư Côi trong quán kem, Sách Lỗi đã bỏ trốn nhưng cô vẫn muốn nghe chút tiến triển.

Dương Tư vừa ăn kem vừa lơ đãng liếc tới cửa hàng Cartier ở đằng kia, ngăn người.

“Ý, kia có phải là chị An Dao không?” Dương Tư dán sát vào tâm kính. “Chị ấy kén chọn, cao to đẹp trai giàu có cũng chỉ là điều kiện cơ bản thôi, người lọt vào mắt xanh của chị ấy nhất định là tốt nhất. Xa quá, tớ không thấy rõ.”

Chân Ý quay đầu, lòng dạ bỗng nguội lạnh phân nửa. Bóng dáng kia đã quen thuộc với cô quá rồi.

Giữa thế giới tràn ngập ánh sáng trắng lấp lánh, một lần nữa cô nhìn thấy Ngôn Cách, thân hình cao ráo, sống lưng thẳng tắp, bình thản đứng trước quầy. An Dao vẫn rất có khí chất, ngồi trên chiếc ghế cao chọn trang sức, thỉnh thoảng ngẩng đầu mỉm cười nói chuyện với anh. Anh khẽ gật đầu, trông rất nhẫn nại.

Chân Ý không khỏi hụt hẫng: Đã bao năm trôi qua, họ vẫn ở bên nhau. Cô nuốt miếng kem lạnh ngắt, tò mò họ ở bên nhau thế nào? Liệu có giống trước

đây cô và anh ở bên nhau không? Liệu anh có còn cái tính quá đỗi lạnh nhạt, để rồi An Dao bề ngoài thanh cao cũng phải chủ động dính lấy anh như cách cô làm? Hay là ngược lại, anh hết mực chiều chuộng An Dao? Chân Ý cắn hoa quả ướp lạnh rộp rộp: Nếu anh dám không nên thân như vậy, cô hận không thể đánh chết anh.

Cô âm thầm thở dài, cô xấu xa tầm thường thế đấy. Độc ác hy vọng rằng anh trở nên khiêm khuyết, đừng nhã nhặn và tốt đẹp như vậy khi bên người khác. Cô cũng biết cơn ghen tuông đang quấy phá, khinh bỉ bản thân thở dài: “Kem lạnh quá, không muốn ăn nữa.”

Cô cùng Dương Tư đi ra ngoài theo hướng ngược lại, chán nản dạo trung tâm thương mại một hồi, Tư Côi gọi điện thoại nói đã đến rồi.

Chân Ý đi xuống tầng tìm Tư Côi, lên thang cuốn, cúi đầu nhìn, cô cảm thấy hôm nay đúng là xúi quẩy.

Dưới thang cuốn, An Dao đeo kính râm và khăn quàng cổ mỏng, không thấy rõ mặt, nhưng toát lên khí chất người đẹp ngời ngời. Không những vậy, Ngôn Cách và An Dao còn cùng nhau đi thang cuốn lên trên. Ngôn Cách thấy Chân Ý, ánh mắt rất lạnh nhạt, lướt qua mặt cô, không hề ngừng lại, nhìn đi chỗ khác.

Dương Tư sừng sốt, ghé sát vào Chân Ý: “Trời ạ, tớ không nhìn lầm chứ, bạn trai chị An Dao là Ngôn Cách à? Đó là Ngôn Cách phải không? Anh ta là yêu tinh ư, sao càng lớn càng đẹp vậy?”

Chân Ý: “Hay là cậu đi hỏi thử đi?”

Dương Tư thâm than lỗ lờ. Ngôn Cách là bạn trai cũ của Chân Ý mà.

Thang cuốn đi lên đi xuống, ba người càng lúc càng gần. Vào thời điểm đó, chành chạch phía sau dậy lên tiếng hét inh ỏi: “Bắt cướp!”

Ở phía thang cuốn chạy lên, cô gái hoảng hốt la hét, một gã đàn ông chạy xuống như điên, người trên thang cuốn trở nên hỗn loạn.

Bên thang cuốn chạy xuống, Chân Ý phản ứng nhanh nhất, thò người ra tóm lấy tay kẻ cướp, hấn dốc sức giăng ra.

Chân Ý la: “Cản gã lại!” Ngôn Cách đứng trên đường tháo chạy của tên cướp, mặt không cảm xúc, chỉ chừa lại một bóng lưng.

Chân Ý không thốt nên lời trợn mắt, mong đợi Ngôn Cách bắt cướp, cô đứng là bị ám đầu.

Thấy tên cướp chạy trốn không gặp chút trở ngại nào, Chân Ý bỗng nhảy phắt lên tay vịn, túm chặt tay áo của gã. Hai tay vịn một lên một xuống, tên cướp giằng thoát, trong lúc hỗn loạn trọng tâm cô không vững, ngã xuống khỏi tay vịn thang cuốn.

Ngôn Cách nghe tiếng quay đầu lại, Chân Ý đã chơi vơi, ngay trước mặt mỗi tình đầu và tình địch cũ, với hình ảnh độ nét cao 360 độ không góc chết ở cự ly gần, cô rầm rầm lặn xuống thang cuốn.

Tư Côi bên dưới thang cuốn kết thúc trò cười này, lòi tên cướp đi, trước khi đi còn nói: “Xin lỗi, Chân, cậu tự đến bệnh viện trước nhé.”

Chân Ý bị trật bả vai, đau đến mức xuýt xoa. Nghĩ lại tình cảnh băng qua thang cuốn rồi ngã lộn nhào ban nãy, sự bẽ mặt còn nhiều hơn anh dũng. Trong lúc vừa đau vừa thẹn, ông quần màu trắng đập vào mi mắt, không dính một hạt bụi.

Đỉnh đầu lại truyền đến giọng nói nhẹ nhàng nhưng không đúng lúc của An Dao: “Khó chịu ở đâu, có cần gọi xe cứu thương không?”

“Tai tôi khó chịu.” Tâm trạng Chân Ý bết bát, ai nói chuyện với cô đều đụng phải họng sủng.

Vẻ mặt An Dao không thay đổi, vẫn xinh đẹp đứng đó, không đến đỡ cô. Ngôn Cách thì bình tĩnh nhìn xuống.

Chân Ý mặc kệ bây giờ mình nhếch nhác ra sao, cánh tay quá đau, cô phải ngồi dưới đất một lát. Hồi lâu sau, cô vừa định đứng dậy, đúng lúc Ngôn Cách ngồi xổm xuống.

Cô cảm thấy đỉnh đầu có hơi thở nam tính tiến đến, bỗng ngẩng đầu lên, mặt hai người gần trong gang tấc, suýt nữa đụng phải mặt anh. Cô có thể thấy rõ hàng mi của anh, từng sợi đen nhánh thật dài, đẹp hơn cả con gái.

Chân Ý hốt hoảng, vì tránh né anh mà lại chật vật ngã xuống đất, cái mông đau đến nở hoa, cánh tay càng đau như xát muối.

Cô ra sức xuýt xoa, ngẩng đầu lại cười thong dong: “May mà không đụng vào miệng anh, nếu không lại nói em cố ý hôn anh.”

Ngôn Cách không để ý đến giọng điệu quái gở của cô, bình thản nói: “Tay em bị trật khớp rồi, đừng lộn xộn.”

“Anh nói trật thì trật...” Lời này không đúng.

“A!” Chân Ý kêu đau. Nửa giây trước, Ngôn Cách ngồi xổm xuống, chọc ngón trỏ vào cánh tay cô.

Chân Ý trợn mắt: “Ngôn Cách, anh cố ý ngược đãi em đấy hả?”

“Thế này nhẹ quá, không tính là ngược đãi.”

Chân Ý sừng sốt một giây, phỏng đoán lời này của anh có ý gì. Còn chưa nghĩ tỏ tường, anh bỗng nhiên kề sát tới, hơi thở lướt qua tóc mái trên trán cô. Cô chột lù ra sau, cảnh giác nhìn anh. Chuyện gì xảy ra thế này? Tình tiết này phát triển không đúng rồi.

An Dao cúi người xuống nhắc nhở: “Nếu bị trật khớp thì đưa đến bệnh viện đi.” Nói cứ như cô ấy không phải bác sĩ vậy.

“Không cần.” Ngôn Cách nhìn Chân Ý, một tay nắm lấy cánh tay cô, giọng nói băng quơ mà lại rất êm tai. “Nếu vừa rồi đụng vào môi em, đó mới là cố ý.”

Dù là hỏi yêu nhau trước kia, người khắc ký tự kiểm chế đến mức cùng cực như anh cũng chưa từng nói mấy lời “quá mức” thế này.

Chân Ý ngây ngẩn: “Không phải anh đang... ve vãn đấy chứ?”

“Nghĩ hay thật đấy.”

Đầu Chân Ý phình to ra, giọng nhỏ đi: “Này, liếc mắt đưa tình với em trước mặt bạn gái anh có thích hợp không thế?”

Thân hình Ngôn Cách bỗng khựng lại, ánh mắt hơi kỳ lạ và mông lung, dường như không hiểu lời cô nói, nhưng không giải thích mà tiếp tục nhích tới gần.

Chân Ý trơ mắt nhìn gương mặt tuấn tú của anh kề tới từng chút một, cổ họng cô trở nên khô khốc, không biết mình có còn tình cảm với anh không. Nhưng đụng phải gương mặt này, chạm môi cũng không lỗi. Khuôn mặt trắng trẻo của anh dần dần tiến tới, cô cũng dần căng thẳng hơn. Anh nhìn cô chằm chằm, tay lại đặt lên bả vai cô, cầm cánh tay cô, đột ngột đẩy mạnh lên trên.

Xương cô “rắc” một phát trở về vị trí cũ, tiếng hét của cô vang dội khắp đại sảnh trung tâm thương mại: “Aaaa!”

Người xung quanh nhao nhao liếc nhìn, Chân Ý nhảy phắt lên, bận tâm đến hình tượng nên cắn răng thấp giọng: “Anh dựa vào cái gì mà tự ý nắn khớp cho em! Nắn hỏng anh có chịu trách nhiệm không?”

Vẻ mặt Ngôn Cách lạnh nhạt: “Tôi là bác sĩ.”

“Chữa bệnh thần kinh!” Chân Ý cố nén không gào lên.

“Vừa mới chữa cho em đấy.”

“...”

Chân Ý giận đến tóe lửa, cảm giác đau như rách toạc trên cánh tay đã biến mất, chỉ còn cảm giác ê ẩm và không thể tin được, anh học thói xấu từ lúc nào vậy, lại còn dùng mỹ nam kế!

An Dao đi giày cao gót, ngay cả tư thế khoanh tay, nghiêng người, khom lưng đều rất đẹp: “Đừng cử động lộn xộn, cẩn thận cánh tay lại trật khớp đấy.”

Chân Ý làm như không nghe thấy, thề rằng phải cạnh tranh với An Dao một phen. Cô chỉnh sửa lại đầu tóc trang phục trong giây lát, một lần nữa trở nên chói lóa rực rỡ, vẻ mặt cao quý lạnh lùng xinh đẹp, như thể người vừa lộn nhào trật khớp rồi kêu la thảm thiết không phải là cô.

Ngôn Cách bình thản liếc nhìn cô, không bình luận gì. Trước nay cô đều như vậy, việc đầu tiên sau khi ôm ấp là kiểm tra xem tóc có rối không, nửa đêm đi siêu thị cũng phải ăn mặc như minh tinh. Nếu cô bị đẩy từ nhà cao tầng, lúc rơi xuống điều cô quan tâm nhất tuyệt đối là quần áo có nhếch nhác không.

Dương Tư đứng bên cạnh, không rõ đầu cua tai nheo ra sao, ba người này có mối quan hệ gì vậy? Còn chưa kịp hỏi Chân Ý, trợ lý của Tống Y đã gọi điện bảo cô đến bàn về vụ kiện. Cô đành phải rời đi trước.

Ngôn Cách lẳng lẳng nhìn Chân Ý một lát, định nói gì đó thì An Dao đã đi tới, khẽ nhắc nhở: “Trong nhà còn có việc...”

Trong nhà? Chân Ý chỉ cảm thấy trái tim bị một mũi tên bắn trúng, xuyên thủng, còn luồng gió vào.

“Tạm biệt!” Cô bất lịch sự ngắt ngang, xoay người để lại cho họ một bóng lưng cực đẹp. Dù cho có thể nào đi nữa, cô đều phải là người rời đi trước.

Cô không quay đầu lại, đi thẳng tới cửa lớn. Lại thấy Tư Côi đã trở lại từ lúc nào không biết, đứng bên cạnh cửa, khoanh tay cười hết sức gian ác.

“Cười cái đầu cậu ấy!”

“Chắc chắc, bạn trai cũ à? Còn nói với tớ anh ta tàn tật, Chân ghen tuông à, cậu được đấy!” Tư Côi ra vẻ cười trên nỗi đau khổ của người khác.

“Ngậm cái miệng chó của cậu lại!”

Tư Côi cười khanh khách, quay đầu lại nhìn bóng lưng của Ngôn Cách và An Dao: “Ồ! Thế loại đại thân như anh ta lại đi dạo phố cùng bạn gái cơ đấy. Không đúng, vậy mà anh ta lại có bạn gái?”

Chân Ý chẳng buồn để tâm tới cô nàng. Tư Côi đuổi theo: “Sao thế? Năm đó hai người phát triển tới bước nào rồi, đã làm chuyện ấy chưa?”

“...” Ánh mắt Chân Ý hết lưỡi dao.

“Nhìn tớ làm gì? Cậu không thấy vóc người của anh ta à, nếu làm chuyện ấy chắc chắn cậu được hời rồi.” Tư Côi nói.

Chân Ý mỉm cười: “A Tư, tớ thật sự kiêu hãnh vì có người bạn tốt như cậu.”

“Không cần cảm ơn.” Tư Côi rất vui, ôm eo cô. “Cung à, nói xem năm đó cậu làm thế nào tóm được anh ta vậy?”

Năm đó ư, chuyện năm đó rất đơn giản, cô bao vây chặn đường anh, một ngày quán lấy mười hai giờ, ngay cả phòng vệ sinh nam cũng không buông tha. Cô làm quá nhiều chuyện điên cuồng, toàn bộ học sinh và thầy cô giáo trong trường đều bắt đầu đánh cuộc: Chân Ý có thể tán đổ Ngôn Cách không.

Từ cấp hai đeo đuổi đến cấp ba. Suốt ba năm ròng rã.

Một ngày nọ, anh nói lần thứ N: “Đừng làm phiền tôi.” Cô trả lời lần thứ N: “Vậy anh làm bạn trai em đi!”

Một ngày nọ, anh nghiêm túc suy tư thật lâu, nói: “Được, quy ước ba điều.”

1. Không được đụng vào anh khi chưa cho phép; đổi lại, sau khi tan học, anh cùng cô ra sân thể dục chơi.

2. Không được đi theo anh mọi lúc; đổi lại, hằng ngày anh cùng cô ăn trưa, nghỉ trưa ở trường, cộng thêm một tiếng nữa.

3. Không được tỏ tình tại nơi công cộng bằng mọi hình thức như ca hát, vẽ tranh, truyền thanh, trang phục, tranh phun sơn, tờ rơi, nhảy nhót; đổi lại, khi người khác hỏi, anh sẽ nói cô là bạn gái của anh.

“Hơi tiếc nuôi đây!” Nói tới đây, Chân Ý mỉm cười cô đơn. “Không thể theo đuổi anh ấy như năm đó nữa... Muộn mất rồi.”

Tư Côi nghe xong, há hốc miệng một lúc lâu: “Chân Ý, cậu, trời ạ, không ngờ cậu dũng cảm và chai mặt đến thế.”

“...” Chân Ý co giò đạp Tư Côi một phát. Sau một hồi náo loạn, cô lại có phần bùi ngùi: “Bởi vì thích nên cảm thấy rất đáng. Nào có nghĩ nhiều như vậy. Bây giờ nhớ lại, không hề hối hận chút nào, cũng không thấy mất mặt, ngược lại rất vui vẻ. Thật ra quãng thời gian ấy rất quý giá.”

Tư Côi không hỏi lý do tại sao họ chia tay, chỉ nói: “Bây giờ thì sao, có theo đuổi nữa không?”

“Không đâu.” Chân Ý trả lời quả quyết. Cô chưa bao giờ thích giành giật với phụ nữ.

Tư Côi chỉ coi như bạn mình không còn thích Ngôn Cách nữa, cảm thán: “Câu hỏi cuối cùng.”

“Gì cơ?”

“Hai người đã làm chuyện ấy chưa?”

“...” Chân Ý gườm gườm lườm cô nàng.

Thật ra sau khi đến với nhau, họ đã làm rất nhiều việc. Chẳng qua cầm tay và ôm đều do cô thừa dịp anh không phòng bị mà tập kích bất ngờ, nụ hôn đầu do cô lừa gạt mà có. Và cả lần ấy, vào một ngày hè nóng nực, cô ép anh trốn vào tủ quần áo chật hẹp tối đen lại nóng bức.

Chân Ý nhướn mày: “Tóm lại, dù anh ấy ở bên ai đi nữa chắc chắn anh ấy sẽ nhớ đến tớ.”

“Hơ, lại bắt đầu màn tự luyện oanh liệt, vô địch cấp vũ trụ của cậu rồi đây.”

“Nói cứ như cậu mới quen tớ một ngày không bằng.” Chân Ý ngẩng đầu. “Từ tự luyện này được ra đời vì tớ đây.”

Vô thức rất nhiều chuyện xưa hiện về trong lòng. Có một quãng thời gian, Ngôn Cách luôn mang sô-cô-la bên người, cô tưởng anh rất thích, lại ghen tuông vô lý. Cô chặn đường anh, hực hặc trước mặt anh: “Anh thích sô-cô-la như vậy, sao không ăn em đi? Em rất ngon mà.”

“Em...” Anh nhúu mày, hơi mím môi, nói: “Anh thật sự rất muốn che mắt mình.”

Khi đó vẫn chưa có từ “không dám nhìn thẳng”.

“Em che giúp anh.” Cô hớn hờ nhảy phắt lên, đưa miệng hôn lên đôi mắt tuyệt đẹp của anh.

Còn mãi nghĩ, Tư Côi đứng dậy, vẫy tay về phía sau lưng cô: “Công tố viên Doãn, ở đây!”

Chân Ý hoàn hồn, công tố viên Doãn, chẳng lẽ là...?

Quay đầu lại, cô thấy một chàng trai trẻ mặc quần áo thường ngày, không còn là bộ vest phẳng phiu như trên tòa án, cởi bỏ cảm giác sắc bén, toát lên vẻ nhàn tản. Anh vốn là đại luật sư nổi tiếng nhất nhì trong nước, bởi vì tài giỏi hơn người nhiều lần được bên kiểm sát mời đi kiện, về sau chuyển sang làm công tố viên. Thêm vẻ ngoài tuấn tú, phong thái tuyệt vời, rất nhiều nữ luật sư coi anh là nam thần.

Nam thần rất giàu có, tốt nghiệp xong liền mở văn phòng luật làm sếp, anh không phải là tên phá gia chi tử, trái lại miệt mài chăm chỉ, đầy hứa hẹn và tiềm năng. Chuyên tâm vào sự nghiệp, không rảnh bận tâm cuộc sông riêng tư, chỉ trong mấy năm ngắn ngủi anh đã tiến thân trở thành đại luật sư, về sau thoát khỏi vũng nước đục luật sư này, làm công tố viên.

“Anh Doãn Đạc!” Cô đứng dậy khom lưng.

Đúng vậy. Họ cùng học một trường trung học. Thứ bậc tại trường trung học phân chia rõ ràng, lớp dưới chào lớp trên phải khom lưng. Khi đó Chân Ý không thèm quan tâm, trợn thẳng người gọi tên; bây giờ lại ă nói lễ phép, bởi vì cô thật lòng bội phục đàn anh này.

Doãn Đạc đứng lại, cúi đầu nhìn cô: “Chân Ý.” Giọng nói cuốn hút, hình như người kiếm sống nhờ tài ăn nói đều có chất giọng êm tai.

Vụ án Đường Thường lần trước, anh là công tố viên bên khởi tố. Hai người hợp tác chặt chẽ. Vụ án Lâm Tử Dục bị giết lần này, anh vẫn là công tố viên, đứng ở phía đối lập với Chân Ý.

Chân Ý lên tiếng trước: “Tiếc quá, vốn tưởng rằng có thể đọ sức trên tòa án với đàn anh, nhưng hình như không có cơ hội rồi.”

Cô tự tin và độc lập, đối mặt với công tố viên hàng đầu cũng không bị lép vế, luôn coi vấn đề khó khăn là thử thách, dũng cảm mong đợi nghênh chiến.

Doãn Đạc nói: “Có điều, hình như mọi chuyện chưa kết thúc đâu.”

“Chưa kết thúc?” Chân Ý thấy lạ, nhìn Tư Côi.

“Biến đổi bất ngờ. Sách Lỗi vốn là kẻ bị tình nghi quan trọng, cảnh sát đã ra công văn truy nã. Kết quả anh ta tới Cục Cảnh sát...”

“Tự thú à?”

“Không, anh ta nói chạy trốn bởi vì sợ, muốn đi tìm Đường Vũ, về sau lo lắng cảnh sát nghi ngờ mới đến giải thích. Anh ta không biết gì về vụ thảm sát cả.”

“Lời thế này mà các anh cũng tin à?”

“Chịu thôi. Lời khai của Đường Vũ không thể định tội Sách Lỗi.” Nói đến công việc, Doãn Đặc liền thôi cười, trông có vẻ khôi ngô thâm trầm.

Chân Ý: “Chứng cứ của Đường Vũ vô dụng ư?”

“Cô ta nói đến Ecstasy dùng rượu loại kém giả làm rượu cao cấp để bán. Thuốc kích dục để trợ hứng với Sách Lỗi. Về phần hiện trường phát hiện vụ án, cô ta không có mặt ở đó, cũng không biết có phải Sách Lỗi giết không.” Tư Côi day trán. “Sách Lỗi chạy trốn còn tốt, ít ra nghi phạm lần trốn còn lấy có được; anh ta trở lại mới phát bực. Người chết là Lâm Tử Dục, cấp trên sắp ép bọn tớ đến phát điên rồi.”

Doãn Đặc trầm giọng: “Bọn anh đã điều tra các mối quan hệ của Sách Lỗi và Lâm Tử Dục, không có người quen chung. Có nghĩa là, mặc dù Sách Lỗi chạy trốn rất đáng ngờ, nhưng trên lý thuyết, anh ta không có động cơ giết người.”

Chân Ý kinh ngạc: “Tại sao khi em chắt vắn, anh ta không phản bác?”

“Anh ta nói tất cả là vì Đường Vũ, sợ nói bậy gây phiền toái cho cô ta.”

Lúc này điện thoại Chân Ý đổ chuông, Tống Y hẹn cô kết thúc họp đồng.

Trên đường cô càng nghĩ càng thấy không hợp lý: Vụ án này quá kỳ quặc. Nghi phạm nào cũng bất thường, nhưng luôn vì giữa chừng xuất hiện nghi phạm khác mà di dời mỗi ngày vực cứ như một vòng tròn vậy.

Cảnh sát tập trung vào Ecstasy, họ không thể nào vớt mấy thứ như thảm dính máu. Nhất định là đã giặt sạch. Vết máu bị giặt rồi vẫn có thể kiểm tra được. Nhưng vì sao nhân viên nghiệm chứng không tìm được chứ.

Cô sững sốt, bỗng nghĩ đến điều gì đó, lập tức gửi tin nhắn cho Tư Côi: Có lẽ phòng 31 không phải căn phòng xảy ra vụ án.

Căn hộ của Tống Y ở một khu dân cư cao cấp, trang trí tinh xảo.

Chân Ý theo thói quen nghề nghiệp nhìn khắp nơi, phòng khách sạch sẽ, không có nơi nào bất thường. Trên tường treo bức tranh hiện đại đen trắng kỳ quặc, trông như một bóng người màu đen, mở to mắt hoảng sợ la hét. Thoạt nhìn có vẻ đáng sợ, cùng... quen mắt.

Tống Y ở nhà một mình, mặc áo thể thao màu đỏ bó sát rất đẹp.

Chân Ý: “Tháo bột sớm như vậy, không việc gì chứ?”

“Tôi sẽ cẩn thận. Cô ngồi trước đi, tôi đi pha trà.” Cô ta khách sáo bất ngờ.

Trên bàn trà đặt kịch bản, Chân Ý tiện tay mở ra xem, lời thoại cứ như đã thấy ở đâu, nhưng nghĩ thế nào cũng không ra. Lật lại nhìn bìa kịch bản, cô tìm

kịch bản nhìn thấy ở bệnh viện mấy hôm trước. Không nói về luật sư, bên trong cũng không có đoạn hội thoại cô nghe thấy ở cửa phòng bệnh hôm đó.

Tống Y bung trà lên, cầm hợp đồng: “Xin lỗi, khiến cô phải chạy tới đây.”

Thái độ hữu nghị của cô ta khiến Chân Ý thấy lạ: “Không có gì, vừa hay có chuyện tìm cô.”

“Chuyện gì?”

“Muốn hỏi tận mặt. Tống Y, cô thấy hung thủ thật không?”

“Sao lại hỏi thế?”

“Trả lời tôi trước đã.”

Cô ta đứng phắt dậy, mắt nhìn xuống Chân Ý: “Cô lại định nghi ngờ tôi?”

“Tôi chỉ cho rằng trước khi Lâm Tử Dục chết, cô đã biết anh ta sẽ chết. Chắc chắn cô có mối liên hệ với hung thủ.”

Tống Y không còn thân thiện nữa: “Tại sao nói vậy?”

“Trên lý thuyết, nghi phạm số một là Ngô Triết, nhưng tinh thần anh ta có vấn đề, từng xem Tiếng hét kinh hoàng cô thủ vai. Cô xuất hiện trong camera, rèm cửa sổ có tóc của cô, nhưng cô đã thông qua phát hiện nói dối, còn có động cơ giết người gián tiếp. Cô nói hung thủ là nữ, bệnh viện nói người đưa Ngô Triết nhập viện là nữ, điều này hướng chúng tôi tới Đường Vũ. Nhưng cô ta không thể nào tính toán thời gian người chết xuất hiện, cũng không thể giết người một mình, mũi nhọn chuyển về phía Sách Lỗi. Nhưng không ai nhìn thấy Sách Lỗi giết người, mà anh ta hoàn toàn không có động cơ giết người. Vòng này móc lấy vòng kia, cứ như có ai đó dẫn dắt chúng tôi vào một vòng tròn được thiết kế kỹ lưỡng. Ai ai cũng đáng ngờ, tuy vậy ai ai cũng có lối thoát. Tống Y, cô rất thông minh, cô không chỉ không chịu khai ra hung thủ, thực ra cô đang quấy nhiễu vụ án, đang bảo vệ hung thủ. Nếu là vậy, tôi sẽ không giúp cô!”

“Tôi không có.” Tống Y lạnh mặt, lạnh nhạt hồi lâu, cực kỳ trẻ con cất hết mấy món ngon. “Không hoan nghênh cô, cô đi đi.”

“Ồ...” Chân Ý đoán: “Hôm nay cô coi tôi là bạn.”

Vẻ mặt Tống Y đanh lại: “Không hề.”

Chân Ý đứng dậy, thấy trên sàn nhà có một vũng máu đỏ tươi đang lan rộng, mắt cá chân của Tống Y đầm đìa máu. Cô hoảng hốt: “Cô không thấy đau à? Vết thương trên đùi cô nứt ra rồi. Đi, đi bệnh viện thôi.”

Tống Y chán ghét đẩy cô ra: “Không cần cô tỏ vẻ tốt bụng, tôi có trợ lý. Cô nghi ngờ tôi thì báo cảnh sát tới bắt tôi đi!”

Cô biết Tống Y ương ngạnh, quyết định ra ngoài gọi điện cho trợ lý, đi vài bước quay đầu lại: “Tống Y, quan hệ giữa cô và Đường Thường có thật sự bất hòa như người ngoài nói không?”

Tống Y đứng trong ánh sáng hắt vào từ cửa sổ, không thấy rõ vẻ mặt, dường như cười lạnh: “Chân Ý, cô muốn nói tôi là hung thủ ư?”

Chân Ý không đáp, chỉ bức tranh đáng sợ ở phòng khách: “Tôi đã thấy nó. Ngô Triết vẽ phải không? Tống Y, cô bảo vệ hung thủ, hoặc cô là hung thủ, dù là loại nào đi nữa, đều là vì Đường Thường.”

Tống Y bước ra khỏi ánh mặt trời, khuôn mặt xinh đẹp trở về với bóng râm, bỗng chốc trở nên hung dữ, nhanh chóng tóm lấy cô đẩy ra ngoài: “Cút!”

Chân Ý bị cô ta đẩy ra cửa, Tống Y ngăn tại khe cửa, nhìn cô chăm chăm, nổi khở sở, sự thất vọng thoáng qua rồi biến mất, cuối cùng về lại với sự vắng lặng: “Chân Ý, cô bảo tôi tuyệt đối thành thật với cô, tôi đã làm được. Nhưng cô có tin không? Hà, cô biến tôi thành trò cười rồi.”

Chân Ý còn chưa kịp lên tiếng, cánh cửa đã đóng sầm lại. Cô đứng trước cửa, tâm trạng ngọt ngào như chìm xuống đáy biển sâu.

Lần tiếp theo Chân Ý tới bệnh viện tâm thần là buổi chiều. Các bệnh nhân đang nghỉ trưa, sân bệnh viện yên ắng. Trời xanh mây trắng, thảm cỏ mướt nước, cây liễu đung đưa trong góc. Thảm cỏ vừa được tưới nước, không khí trong lành, Chân Ý hít sâu vào, chợt cảm thấy thật ra nơi đây rất an nhàn.

Đi qua con dốc nhỏ, trên chiếc cầu be bé có bóng dáng một người mặc đồ bệnh nhân màu trắng, còn có một y tá nam.

Được cho ra ngoài một mình ư?

Bệnh nhân trông rất nhẹ nhõm, ngẩng đầu nhắm mắt, khoe môi mỉm cười tằm nắn; còn y tá lại tương đối cẩn thận dè dặt.

Chân Ý bước lên cầu gỗ nhỏ, bệnh nhân vẫn nhắm mắt nhìn trời, ánh nắng chiếu lên sống mũi cao cao của hắn, thanh tú tinh khôi. Hắn mặc bộ đồ bệnh nhân màu trắng rộng thùng thình, dưới ánh nắng, khuôn mặt trắng ngần gần như trong suốt.

Cô đã từng gặp người này, là người Ngôn Cách nói chuyện lần trước. Nhìn ở cự ly gần thật đẹp trai.

Bệnh nhân chợt mở mắt ra, một giây sau, ánh mắt liền nhìn vào mặt cô, rất tĩnh lặng. Đầu tiên Chân Ý sợ hết hồn, cô chưa từng tiếp xúc với bệnh nhân tâm thần ở cự ly gần, bởi vậy mà sợ hãi. Nhưng ngay khi đón nhận ánh mắt của hắn, lòng cô run lên, như bị thứ gì đó đập vào. Đó là đôi mắt sâu thẳm đến nhường nào chứ! Bình lặng, không gợn sóng, bên dưới lại như ẩn giấu mạch nước ngầm.

Chỉ trong nháy mắt, hấn khẽ mỉm cười với cô, nói: “Hi!”

Trái tim Chân Ý giật thót, đáp lại: “Hi!” Bước chân cô không dừng lại, mà còn nhanh hơn. Ánh mắt của hấn đuổi theo, đợi cô đến gần, hấn nhìn màu xanh biếc trên ngọn cây rồi nói: “Sắp hết mùa xuân rồi. Thời gian trôi qua nhanh thật đấy, cô nói xem?”

Chân Ý cười: “Không phải thời gian trôi qua nhanh, là chúng ta đang thay đổi.”

Gã bệnh nhân hơi nheo mắt, có phần hào hứng hỏi: “Những ngày qua, cô cảm thấy rất mệt mỏi phải không?”

Chân Ý ngẩn ngơ một giây, lắc đầu: “Không có.”

Hấn không tỏ rõ cảm xúc, hỏi tiếp: “Cô tên là gì?”

Chân Ý thấy lạ, không đáp, không biết nên dừng hay nên đi. Y tá đứng bên cảm thấy bất thường, tiến lên một bước, tháo nút tai của mình ra, lạnh lùng nhìn bệnh nhân: “ Anh không được phép nói chuyện với người khác.”

Bệnh nhân mỉm cười, ngoan ngoãn gật đầu, im lặng.

Chân Ý hoang mang. Y tá tiến đến, ôn tồn nói: “Xin lỗi, tình trạng bệnh của bệnh nhân này rất nặng, không thể nói chuyện với người khác, mong cô phối hợp.”

Chân Ý gật đầu, thoáng liếc nhìn bệnh nhân kia rồi tiếp tục đi về phía trước. Nhưng cô thấy y tá nhét nút tai trở lại, không muốn bị bệnh nhân bắt chuyện ư? Lạ nhỉ, trông anh ta không giống có bệnh chút nào cả.

Đi vào tòa nhà, y tá dẫn cô đến gặp Ngôn Cách.

Ngoặt qua hành lang, cô nhìn vào trong qua cửa sổ kính, Ngôn Cách mặc bộ đồ trắng, đứng trước bàn chỉ vào tờ giấy nói gì đó, một nhóm bác sĩ vây quanh. Cùng mặc áo blouse trắng, nhưng anh vô cùng rạng ngời. Cô nhìn một hồi, nhắc nhở mình anh đã là bạn trai của người khác, vội vàng quay đầu đi.

Không lâu sau, cuộc họp trong phòng kết thúc. Các y tá cũng đi ra từ phòng trực, nói rằng các bệnh nhân tâm thần sắp dậy rồi. Chân Ý nhận ra, bệnh nhân tâm thần ở đây như em bé vậy.

Chân Ý nghiêng đầu nhìn phía đối diện cửa sổ kính, các bệnh nhân còn ngái ngủ mặc bộ đồ trắng rộng thùng thình, dụi mắt xếp hàng, rầm rì theo sau các y tá đến phòng sinh hoạt. Từng bước từng bước, cô cảm thấy rất đáng yêu.

Tầm mắt bị vạt áo màu trắng che khuất, cô chậm rãi ngược mắt lên, đón nhận gương mặt điềm tĩnh của Ngôn Cách, anh hỏi: “Tay khỏi chưa?”

Sau một lúc ngẫm nghĩ Chân Ý mới biết anh đang hỏi cô chuyện trật khớp: “Em không yếu ớt như vậy.”

“Trật khớp và yếu ớt có liên quan à?”

“...” Chân Ý im bật. “Em tới vì muốn điều tra chuyện Ngô Triết.”

“Anh ta thế nào?” Ngôn Cách xoay người đi về phía trước.

“Anh...” Chân Ý gườm gườm nhìn xoáy vào bóng lưng của anh, rõ ràng trong điện thoại cô đã nói rõ rồi mà.

Cô kìm nén cơn bực đi theo anh, lặp lại lần nữa: “Nhân viên pháp chứng kiểm tra thấy mảng lớn phản ứng Luminol(1) tại phòng 36, mặc dù tạm thời không thể giám định thành phần vết máu, nhưng họ đã lấy vật chứng ở phòng 36 đi kiểm tra một lần nữa. Hiện trường vụ án rất có thể là phòng 36, không phải là phòng 31.”

(1) Luminol: Chất hóa học linh hoạt có thể phát quang, với ánh sáng xanh nổi bật, được sử dụng bởi các nhà điều tra để phát hiện dấu vết của máu tại hiện trường gây án vì nó phản ứng với sắt trong huyết sắc tố.

“Ừ.” Anh đi đằng trước, không quay đầu lại. “Liên quan tới Ngô Triết là...?”

“Thi thể của nạn nhân đặt tại phòng 31, Ngô Triết - nghi phạm cảnh sát đến thẩm vấn đầu tiên - đã miêu tả cảnh tượng giống hệt phòng 31, là một kiểu đánh lạc hướng cảnh sát biến tướng. Cảnh sát mới không nghĩ rằng hiện trường có vấn đề.”

“Vậy em cho rằng tác dụng của Ngô Triết trong vụ án này là...?”

“Ít nhất là biết chuyện.” Chân Ý làu bàu: “Vốn là vụ án giết người rất đơn giản, nhưng dọn dẹp hiện trường, di dời thi thể, nhân chứng; rất nhiều khâu biến vụ án trở thành phức tạp cực kỳ. Ai ai cũng đáng ngờ, nhưng không có chứng cứ đầy đủ.”

“Vậy em thử đơn giản hóa vấn đề phức tạp xem.” Anh nói: “Bốn nghi phạm, ai ở vị trí trung tâm thì bắt tay từ người đó.”

“Anh nói Tống Y à? Nhưng cô ấy không phù hợp. May mà cô ấy đã thông qua phát hiện nói dối, nếu không cô ấy không bảo vệ được người khác, ngược lại bị hại chết.”

Anh liếc mắt nhìn cô: “Kết quả phát hiện nói dối chỉ có thể tham khảo, chưa chắc đã chính xác. Hơn nữa không thích hợp với người có tình trạng tinh thần không ổn định.”

“Nhưng em cho rằng hôm đó biểu hiện của Tống Y rất đạt tiêu chuẩn.” Chân Ý nói thêm: “Tình hình hiện tại của Ngô Triết...”

“Bình thường.”

“Anh ấy ổn rồi à?”

“Bình thường, biểu hiện tất cả triệu chứng của PTSD.”

“...”

“Ặc, lần trước anh nói anh ấy có thể hiểu lầm ý người khác, tạo thành đe dọa cho người bên cạnh.”

“Không có, anh ta bị cách ly rồi, chờ tình hình bệnh ổn định.”

“Sao có thể ổn định được?”

“Điều trị.” Ngôn Cách nghiêng đầu nhìn cô. “Hỏi cận kề như vậy, em muốn làm bác sĩ à?”

“Chỉ tò mò thôi.” Cô dẫu môi, nhớ lại lần trước Ngô Triết lén giấu thuốc, không khỏi lo lắng. “Bệnh nhân không phối hợp điều trị thì phải làm sao?”

“Rất nhiều người không phối hợp, ví dụ như giấu thuốc.”

“Anh biết họ giấu thuốc á?” Chân Ý kinh ngạc.

“Có khó biết không?” Anh nói: “Vì thế nhiều khi thứ đưa cho họ không phải là thuốc mà là vitamin.”

“...” Chân Ý á khẩu, bất giác cảm thấy cuộc đọ sức giữa bác sĩ và bệnh nhân tâm thần thật dễ thương.

“Đưa họ vitamin vì muốn họ nâng cao thể chất ư?”

“Không phải, vì thuốc quá đắt. Lãng phí vậy thì tiếc lắm.”

“...” Đây là lời bác sĩ cứu người nên nói sao?

“Vậy anh làm thế nào để bệnh nhân không vâng lời chịu uống thuốc?” Chân Ý vẫn tò mò.

Ngôn Cách đi chậm lại, suy nghĩ một lát rồi nói: “Không nói cho em biết.”

“Nói ra sẽ trái quy định à?”

“Không phải.”

“Vậy tại sao?”

“Chỉ không muốn nói cho em biết thôi.”

Chân Ý thật sự không muốn nói với anh nữa, hồi lâu sau mới lên tiếng: “Ngô Triết có khả năng giả bệnh không?”

“Đã kiểm tra rồi, là bệnh thật.”

“Vậy xác suất anh ấy chạy khỏi bệnh viện rồi lén lút trở lại là bao nhiêu?”

“0,1%.”

“Như vậy là không có khả năng rồi.” Cô lẩm bầm.

“Không có gì là tuyệt đối cả.” Anh tốt bụng nhắc nhở.

“...” Chân Ý ngậm miệng. Anh toát lên khí chất nói chẳng khác gì không nói như vậy, bạn gái anh có biết không?

Cô nhìn thấy Ngô Triết, anh ta vẫn vẽ tranh, lần này ngồi một mình trong căn phòng nhỏ của anh ta. Dưới đất trên tường đều là giấy vẽ, khác với lần

trước, lần này là màu nước tươi đẹp, trong tranh chỉ có hình ảnh đồng nhất: Đường Thường. Tranh chân dung, nửa người, toàn thân, nghiêng mặt, đang chạy, ngồi im... Không thể đếm xuể, toàn bộ rải rác khắp phòng.

Ngô Triết lúc thì yên lặng vẽ tranh, lúc lại nổi điên vò đầu, lảm nhảm như thần kinh: “Sao cô ấy vẫn chưa về? Tiểu Thường, sao em vẫn chưa về...”

Chân Ý cực kỳ thận trọng.

Ngôn Cách mở cửa, quay đầu trông thấy ánh mắt hơi thấp thỏm của cô. Anh lẳng lẳng nhìn, có phần muốn vỗ vai cô nhưng tay anh như đeo hòn đá nặng ngàn cân, ngón tay nhúc nhích nhưng cánh tay không tài nào nhấc lên nổi.

Cuối cùng anh bỏ tay vào túi quần, nói: “Anh ta không làm hại em đâu. Tôi coi chừng ở bên ngoài, không phải sợ.” Anh lơ đãng hạ thấp giọng, nhẹ nhàng, chậm rãi, trầm âm.

Chân Ý sững sờ, trái tim đập thình thịch, cúi đầu đi vào.

Lần này Ngô Triết lại nhận ra cô: “Luật sư Chân, cô đến rồi, chờ chút nhé, lát nữa Tiểu Thường mới về.”

“Được.” Mặt đất rải đầy tranh, Chân Ý không có chỗ đặt chân. Mà đứng giữa thế giới phủ đầy tranh vẽ Đường Thường, cô thấy hơi đáng sợ. Lưng cô thoáng lạnh toát. “Ngô Triết.”

“Hả?”

“Số tranh anh vẽ lần trước đâu rồi?”

“Lần trước tôi không vẽ tranh.”

“Anh...” Chân Ý vốn định nói anh có vẽ, nhưng sợ kích thích anh ta nên đổi cách. “Ồ, tôi nhớ nhầm à? Hình như tôi nhìn thấy rất nhiều tranh liên hoàn màu đen.”

“Tôi không vẽ mấy bức đó.”

Chân Ý hơi kích động: “Ai vẽ vậy?”

“Tiểu Thường vẽ đây.”

Trái tim đập thình thịch bình lặng trở lại. Đường Thường biết vẽ ư? Chân Ý nhớ mặc dù những bức tranh kia chỉ có màu đen trắng nhưng nét vẽ khá đẹp, không phải là người mới biết vẽ hay tay mơ. “Tôi có thể xem không?”

“Ở trong tủ ấy.”

Chân Ý đi tìm, nhưng trong tủ không có tranh, chỉ có quần áo và máy tính bảng của anh ta. Cô nhớ tới bộ phim Tiếng hét kinh hoàng kia, được Ngô Triết cho phép, cô mở máy tính bảng. Trên máy còn có trailer của bộ phim.

Khi nhìn thấy poster, cô sửng sốt: Gương mặt nghiêng của hai cô gái, mặt đối mặt nhìn đối phương chăm chú, một trang điểm đậm, một thanh lệ thoát tục.

Không biết tại sao, thoạt nhìn lại có đôi phần tương tự. Diễn viên: Tống Y, Đường Thường.

Ngẫm kỹ lại, hai người đều xuất thân từ người mẫu, vóc dáng rất giống nhau.

Trailer của phim: Đêm mưa xối xả, nữ sinh xinh đẹp trong sáng (Đường Thường diễn) lái xe bị chết máy, men theo ánh sáng trong rừng tìm thấy một căn biệt thự giữa núi, người mở cửa là một bà lão còng lưng. Mọi nơi trong biệt thự đều kỳ dị, ban đêm say giấc, nữ sinh cảm thấy có người chạm vào mặt cô, cô choàng tỉnh giấc, trên trần nhà treo rất nhiều gương. Trong gương cô trang điểm rất đậm (Tống Y diễn), không giống cô lúc trước. Cô sợ hãi vô cùng, mà lúc này có người gõ nhẹ lên cánh cửa gỗ dày cộp nặng nề...

Chân Ý hỏi Ngô Triết: “Anh thích phim này à?”

“Ừ, đây là bộ phim đầu tay của Tiểu Thường. Cô ấy diễn rất tốt.”

“Vậy ư?” Chân Ý nghi ngờ, Tống Y là vai chính, Đường Thường chỉ diễn mỗi đoạn đầu tiên.

“Đúng vậy.” Ngô Triết rất tự hào. “Một mình cô ấy vực dậy cả bộ phim.”

Lòng bàn chân Chân Ý bắt đầu lạnh toát, trong óc bỗng vang vọng giọng nói của Tống Y “Muốn làm họa sĩ”, cô chỉ vào khuôn mặt trang điểm đậm trên poster, chậm rãi hỏi: “Ngô Triết, cô ấy là ai?”

Ngô Triết ngẩng đầu lên: “Cô ấy là Tiểu Thường.”

Xe ô tô chạy băng băng, Chân Ý một tay cầm lái, một tay nắm chặt điện thoại, bên tai chỉ có giọng nữ máy móc: “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...”

Ở bệnh viện, khi biết Ngô Triết nhận nhầm Tống Y là Đường Thường, sòng lưng Chân Ý lạnh toát. Cô lao ra khỏi bệnh viện, nhưng hết lần này đến lần khác, cô vẫn không thể gọi cho Tống Y. Cô ta bỏ trốn ư?

“Tống Y.” Cô cố nén cơn giận trong lồng ngực, để lại lời nhắn cho Tống Y. “Nếu cô không muốn bị cả nước truy nã thì trở về ngay cho tôi! Nếu không tôi sẽ tố cáo cô, tôi nhất định sẽ tố cáo cô.”

Nổi giận đùng đùng định cúp điện thoại, nhớ tới gì đó, cô lại bỏ sung một câu: “Cô về đi, tôi sẽ giúp cô ra tòa. Cô về đi!”

Cúp máy, ngoài cửa sổ dậy tiếng gió vun vút. Chân Ý không lập tức gọi điện phản ánh tình hình cho Tư Côi, không biết tại sao, cô tạm thời không muốn để cảnh sát biết đã mất liên lạc với Tống Y. Đối với người sắp ra tòa án hình sự, hậu quả của việc này vô cùng nghiêm trọng.

Tại sao cô cho rằng Tống Y sẽ liên lạc với mình? Cô có thể cảm nhận được những ngày qua Tống Y đã dần dần thay đổi, nhưng tại sao cô ta có thể lừa cô nhiều lần? Tại sao cô ta có thể thông qua quá trình kiểm tra nói dối? Sao cô ta

dám tức giận nói mình đã hoàn toàn thắng thắn với cô? Trước mặt cô, dù Tống Y đáng khinh hay dốc lòng tâm sự, đều chân thật đến thế! Sao cô ta có thể làm được...

Bên tai vang lên giọng nói của Ngôn Cách: “Hơn nữa không thích hợp với người có tình trạng tinh thần không ổn định”, trong đầu Chân Ý bỗng nhiên lóe lên một ý nghĩ kỳ lạ, trong trí nhớ có vài mảnh ghép chậm chậm thành hình, lòng bàn tay cô dần dần toát mồ hôi.

Kịch bản ở nhà Tống Y sao lại quen thuộc như vậy chứ?

“XXX, để tôi trả tiền cho!” (Tao nhã)

“XXX, thấy được tài năng của cô, tôi rất tin tưởng. Cô nói chuyện lần này có thể giải quyết nhanh chóng không?” (Công thức hóa)

“Dĩ nhiên, tôi không nghi ngờ cô. Cô luôn chống lại sự bất công và những thế lực xấu xa, khiến chúng tôi rất cảm động...” (Giả dối)

“Sao cô lại tới đây, đã nghĩ ra phương án đáp trả rồi à? Bây giờ tôi không có thời gian, hai tiếng nữa hãy bàn...” (Khinh khỉnh)

“Không chuyên nghiệp, không thích.” (Hờ hững)

“Cô rất không thích tôi phải không?” (Uể oải)

“Tương hợp tác với cô vui lắm chứ, cô lừa gạt tôi, XX cô giới thiệu không chuyên nghiệp chút nào.” (Kênh kiêu)

“Cô ngồi trước đi, tôi đi châm trà.” (Khách sáo)

“Xin lỗi, khiến cô phải chạy tới đây.” (Cười áy náy)

Rất nhiều...

Mỗi một câu cô ta nói đều trích từ kịch bản cô ta từng diễn, những kịch bản khác nhau. Mà đoạn hội thoại Chân Ý nghe thấy ở ngoài phòng bệnh hôm đó, ngấm kỹ lại, bỏ tên người và tên phố đi, chính là lời cô vặn hỏi Lâm Tử Dục trong phiên tòa mấy tháng trước! Cô ta một người diễn hai vai, giống y như đúc.

Lưng Chân Ý túa mồ hôi lạnh, chẳng lẽ, cô không chỉ đối mặt với một Tống Y?

Điện thoại đổ chuông, là Tống Y.

Cô lập tức bắt máy, bên kia rất không khách sáo: “Chân Ý, cô có bệnh à, tôi cáo tôi gì chứ? Tôi trộm tiền của cô hay ngủ với bố của cô hả?”

Chân Ý lập tức cứng họng, từ khi biết Tống Y tới nay, mỗi lần gặp, tính cách cô ta thất thường vô cùng và giọng điệu khác biệt quá lớn, cô sớm nên phát hiện ra mới phải. “Cô ở đâu?”

“Đang quay phim mà.” Cô ta hừ một tiếng. “Nếu không làm sao có tiền trả cho luật sư lòng dạ hiểm độc như cô chứ?”

“Tổng Y.” Chân Ý lái xe chậm lại, hít sâu. “Cô vẽ những bức tranh liên hoàn đen sì kia phải không? Đừng phủ nhận! Tôi đã hỏi Ngô Triết rồi.”

“Tranh liên hoàn?”

“Đúng, nội dung tranh là một cô gái hành hạ đến chết và thiên bốn người đàn ông. Cô gái kia rất giống Đường Thường, nhưng cũng giống cô.”

“Tôi chưa từng vẽ tranh, cô nói vớ vẩn gì thế?” Tổng Y phủ nhận, lại suy tư một lúc. “Là Đường Thường vẽ thì phải?”

“Có lẽ cô không nhớ.” Chân Ý cố gắng mỉm cười, muốn nói gì đó nhưng cổ họng bỗng chua xót. “Tổng Y, cô bị bệnh rồi.”

“Cô mới bị bệnh! Chân Ý, cô đã uống thuốc chưa?” Bên kia có tiếng máy quay hoạt động, còn có tiếng hô hoán của đạo diễn và phó đạo diễn.

“Tổng Y, cô nghĩ kỹ lại đi, bức tranh đen trắng ở nhà cô là Ngô Triết vẽ ư? Là bản thân cô thôi. Tôi đã tìm kiếm hồ sơ cá nhân của cô, người hâm mộ nói cô đa tài đa nghệ, từng xem tranh cô vẽ trước đó. Đen trắng, trừu tượng, u ám... Tổng Y, đây là phong cách của cô.”

Bên kia im lặng, một lúc lâu sau, giọng nói trở nên lạnh nhạt: “Cô lại muốn nói gì?”

Chân Ý bất chợt không biết phải làm sao, khẽ nghiêng răng: “Tổng Y, cô cho rằng hung thủ cô nhìn thấy là Đường Thường, có đúng không? Đường Thường chết rồi. Đó là chính cô. Tổng Y, nơi đó có tóc của cô.”

“Không phải đã nói tôi bị vu oan hãm hại sao?”

Chân Ý nhắm mắt lại: “Ngô Triết, Đường Vũ, Sách Lỗi, họ đều sẽ không hãm hại cô. Bởi vì hung thủ chính là cô.”

“Cô càng nói tôi càng không hiểu. Tôi đang quay phim ở quảng trường Tây Bắc, cô đến đây nói trực tiếp với tôi.” Tổng Y cúp máy.

“Alô!” Chân Ý ném điện thoại, tăng tốc lao về phía đó. Gần tới mấy khu phố điện thoại lại đổ chuông, là Tư Côi. Đại ý là cảnh sát đi bắt Tổng Y rồi. Chân Ý hốt hoảng: “Tại sao thế?”

“Phân tích theo hình vết máu bắn lên tường ở phòng 36, chiều cao của hung thủ trên 1m86, ít nhất cao hơn nạn nhân 16cm. Chiều cao của Đường Vũ, Sách Lỗi và Ngô Triết đều không đạt tới mức đó.”

“Tổng Y cao 1m78.” Trái tim Chân Ý lạnh ngắt. “Hôm đó cô ấy đi giày cao gót 9cm.”

“Phải. Dĩ nhiên, cũng có khả năng rất nhỏ là một người đàn ông to cao không nằm trong số nghi phạm của chúng ta giết anh ta. Nhưng Chân Ý, bây giờ cậu phải bắt đầu biện hộ cho người ủy thác của cậu rồi.”

“Tớ biết rồi, cảm ơn.” Chân Ý cúp điện thoại, gọi cho Tổng Y. Trong lúc gọi, điện thoại bị ngắt, Tổng Y gọi lại.

Chân Ý bắt máy, trái lại đã bình tĩnh hơn: “Tổng Y, cô nghe cho kỹ đây. Nếu cảnh sát đến trước tôi, cô không được nói một câu nào hết. Dù họ hỏi gì, cô cũng đừng mở miệng, tôi đến ngay đây. Cô chờ tôi.”

Bên kia im thin thít, nửa giây sau vang lên tiếng giày cao gót bước đi trong hành lang trống trải.

“Chân Ý, cô thật tốt.” Tổng Y cười. “Cô nói, cho dù giảm lên đạo đức của mình cô cũng kiện giúp tôi, thì ra là thật. Rất nhiều người chỉ nói suông, nhưng cô sẽ làm.”

Chân Ý im lặng. Giọng nói, tốc độ, ngữ âm và ngữ điệu của Tổng Y đã hoàn toàn biến thành một người khác, một người Chân Ý rất quen thuộc - Đường Thường. Sao cô ta có thể bắt chước giống đến vậy?

“Nhưng tôi không cần cô biện hộ.” Cô ta nói.

“Tại sao?”

“Tôi đã giết người, không phải các cô hay nói, giết người phải đền mạng sao?” Một câu nhẹ tênh của cô ta lại khiến lồng ngực Chân Ý bị tảng đá ngàn cân đè nặng.

Phía trước là phố đi bộ, Chân Ý dừng xe bừa, cầm ví lao vào dòng người. Bên tai, giọng nói của Tổng Y lại thay đổi, than nhẹ: “Tôi đã thấy lúc cô biện hộ cho Đường Thường, như vậy là đủ rồi, Chân Ý. Tôi không cần cô làm vậy vì tôi, cũng không muốn cuốn cô vào sâu trong vũng bùn. Lâm Tử Dục có thể lực quá mạnh, sau này cô hãy cách xa tôi một chút.”

“Chúng ta đã sớm bị buộc vào nhau rồi!” Chân Ý nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể cắn cô ta. “Tổng Y, cô phải nghe mệnh lệnh của tôi, tôi đến ngay đây, cô không được nói gì với cảnh sát cả. Không được nói gì hết.”

“Nhưng bây giờ tôi rất muốn nói.” Tiếng gió bên kia rất lớn, khiến giọng nói của cô ta bình tĩnh vô cùng. “Kế hoạch giết người rất đơn giản. Đó là lần đầu tiên tôi đến Ecstasy, nhưng tôi đã xem ảnh bên trong ở chỗ bạn bè từ trước, biết có thể lợi dụng phòng 31. Là tôi nhờ người đưa Ngô Triết vào bệnh viện tâm thần, cũng là tôi mua chuộc người khác bỏ thuốc vào rượu của Lâm Tử Dục, lừa hắn lên tầng. Tên ngu xuẩn đấy rất dễ mắc mưu. Phòng riêng trên tầng của Ecstasy mới tân trang lại, không mở cửa, nên sẽ không có ai đi lên, rất an toàn. Thuận tiện cho tôi từ từ hưởng thụ quá trình hành hạ hắn. Sau khi di chuyển thi thể, tôi đổi tấm thảm tôi mới mua tại căn phòng xảy ra vụ án, ném cái bần qua cửa sổ, lái xe mang đi, kết thúc mọi chuyện.”

Cô ta rất bình tĩnh, như thể dặn dò hậu sự.

Chân Ý nghe thấy tiếng gió ở đầu bên kia điện thoại quá lớn, đã có dự cảm chẳng lành, dốc hết sức chạy, hét lên: “Tổng Y, bây giờ cô đang ở đâu? Ở đâu?!”

Nhưng Tống Y không nghe lời cô nói, lắm bầm: “Cô biết tại sao tôi diễn tốt không, bởi vì tôi có thể tiếp nhận nhân vật trong kịch bản trở thành một phần của tôi, như vậy mới không cô đơn, sợ hãi. Đường Thường và tôi rất thân thiết. Nói với báo đài là bất hòa chỉ để tạo scandal. Đường Thường không chết, cô ấy sống cùng với tôi. Chúng tôi cho rằng đám Lâm Tử Dục nhất định sẽ vào tù. Nhưng chúng vu cáo Đường Thường gây scandal, mà dân mạng xấu xa cũng hùa vào chửi bới Đường Thường. Chúng thoát tội rồi. Nhưng chúng tôi không thể để yên, phải giết chết hẳn...”

Nghe một loạt những lời kỳ quặc này, Chân Ý không thấy sợ hãi mà xót xa trong lòng: Nhiều năm như vậy, cô ta tự ôm lấy bản thân, tự tâm sự kể khổ với bản thân, cứ đi tiếp như vậy.

Một giây sau, Tống Y lại đổi giọng, biến thành Đường Thường, cười khê: “Để giết hẳn, mỗi ngày tôi dành mười tiếng luyện tập, hỏi han quy luật sinh hoạt của hẳn. Ha ha, tôi vẫn nhớ tình cảnh trời hẳn lên giường. Hẳn cho rằng tiếp theo sẽ được hưởng thụ, nhưng tôi lấy dao ra. Hẳn muốn kêu gào cứu mạng, có điều miệng đã bị bịt bởi quần lót của hẳn. Tôi giày vò hẳn đủ rồi mới nói lỏng dây. Hẳn tưởng mình có thể chạy trốn, nhưng tôi vẫn cắt cổ họng hẳn.”

Giọng cô ta lại trở về là Tống Y: “Năm đó cảnh sát chịu trách nhiệm vụ án của tôi nói chúng cứ ở hiện trường không đầy đủ, đã thế tôi dọn sạch mọi dấu vết ở hiện trường. Biết tại sao tóc tôi để lại trên rèm cửa sổ không? Tôi cảm thấy mẹ và Đường Thường ở bên ngoài, tôi muốn để họ thấy, nên kéo rèm cửa sổ.”

Trái tim Chân Ý đột nhiên trĩu nặng không thở nổi.

“Chân Ý, cô nói đúng. Quan hệ giữa tôi và Đường Thường không như truyền thông nói, chúng tôi rất thân thiết. Không đúng, phải là tôi yêu cô ấy. Tôi rất yêu cô ấy.” Tống Y thở dồn dập, giọng điệu bi phẫn. Bởi vì cảm xúc kịch liệt nên tiếng cô ta run lên. “Nhưng đám cầm thú Lâm Tử Dục kia! Lũ đàn ông đáng ghê tởm kia. Hẳn không đáng chết sao?”

Tống Y hít sâu, cố gắng không chế bản thân: “Luật sư Chân, cô nói đi, tại sao đàn ông phải ức hiếp vũ nhục phụ nữ như vậy, tại sao họ phải giống cầm thú đến thế? Tại sao phụ nữ lại dễ dàng bị hủy diệt đến vậy?”

Cổ họng Chân Ý đau rát không nói nên lời, bên kia điện thoại, gió rất lớn. Cô chạy đến mức phổi sắp nổ tung, nhưng không chịu dừng lại, trán đầm mồ hôi nhưng trái tim lạnh ngắt: “Tống Y, cô ở đâu? Cô đang ở trên sân thượng phải không?”

Tống Y im lặng một giây: “Tôi không muốn ngồi tù.”

Chân Ý gần như phát điên: “Khôn kiếp. Cô bị bệnh rồi! Tống Y, cô bị bệnh rồi... Cô không ngồi tù đâu.” Chân Ý chạy đến mức sắp gãy chân, nhưng vẫn không ngừng chạy. “Tôi bảo đảm cô sẽ không ngồi tù. Cô bị bệnh, cô cần được chữa bệnh!”

“Chân Ý, tôi không cố ý lừa cô, chẳng qua đôi lúc tôi thật sự không biết đã xảy ra chuyện gì. Tôi không giết người, tôi không lừa cô, cô đừng giận.” Một Tổng Y khác đang nói.

“Tôi biết, tôi biết cô không lừa tôi. Cô chỉ bị bệnh thôi. Tổng Y, cô xuống đi, tôi dẫn cô đi khám, cô xuống đi!” Giọng Chân Ý nghẹn ngào, vừa sốt ruột vừa buồn thương, sắp bật khóc.

Nhưng Tổng Y không nghe: “Nếu năm đó tôi gặp được luật sư như cô, gặp được cảnh sát như Tư Côi; nếu năm đó, ai có thể cho tôi một tuyên án công bằng, Chân Ý...” Cô ta nói: “Trái tim tôi sẽ không bị vùi lấp trong địa ngục suốt bấy lâu nay.”

Trái tim Chân Ý đau đến muốn nứt, cô chạy tới quảng trường, nhìn thấy Tổng Y đứng trên sân thượng tòa nhà văn phòng đối diện, mà bên dưới, đoàn làm phim vẫn chưa biết chuyện gì.

“Cô biết không, hôm đó tôi cố ý đi qua camera, tôi đã nói trước ông kính rằng: Các người tới bắt tôi đi!” Tổng Y nói: “Tôi thật sự, thật sự hy vọng cảnh sát có thể bắt được tôi, ít nhất chứng tỏ, cảnh sát thật sự bắt được hung thủ; ít nhất chứng minh, trở thành hung thủ rồi, tôi vẫn có quyền lợi được xét xử.”

Mắt Chân Ý nhòe đi. Chạy hết sức trong thời gian dài khiến người cô nhễ nhại mồ hôi, giọng khàn cả đi: “Tổng Y, không phải chúng ta là bạn sao? Cô không thể như vậy!”

Bên kia yên lặng một giây. Chân Ý lao đi như điên dại, đụng phải người bán bóng bay, bóng trái tim sặc sỡ bay lên trời.

Cô đau lòng như muốn nổ tung, cô nghe thấy giọng mình méo mó mà nghẹn ngào, cuồng loạn như kẻ điên: “Các cô đều khốn kiếp! Khốn kiếp! Đường Thường, cả cô nữa! Cô ấy đã hẹn gặp tôi, thứ tôi đợi được lại là tin cô ấy tự sát trên mạng. Và cả cô nữa!” Cô hung dữ, cất giọng khàn đặc mà đứt đoạn: “Tổng Y, cô muốn nhảy lầu trước mặt tôi ư? Tổng Y, cô dám!” Cô gằn mạnh từng câu từng chữ: “Cô dám! Tổng Y! Nếu cô dám nhảy, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho cô! Không bao giờ!”

Bên kia vẫn yên lặng. Vận động mạnh nên mắt Chân Ý hoa lên, còn mười mấy mét nữa, cô thấy bóng dáng trên đỉnh đầu kia không nhúc nhích, cô nắm chặt điện thoại: “Tổng Y, cô chờ một chút, tôi đi lên ngay đây.”

Cô chạy vút qua.

“Chân Ý, tôi...” Tổng Y khẽ nói một câu, bên kia có tiếng gió thổi.

Trái tim gằn như nổ tung do chạy cật lực của Chân Ý bỗng ngừng đập một giây.

Vừa lúc chạy qua đàn bồ câu, đám bồ câu trắng trên quảng trường bay lên như pháo hoa. Trong loa điện thoại, Tổng Y nói một lời rất đẹp. Chân Ý ngừng thở, thời gian gần như ngưng trôi.

Nhưng vào khoảnh khắc ấy, cô bị kéo về hiện thực, nghe thấy vô số người hét những tiếng “Aaaa” inh ỏi.

Cô đờ đẫn ngẩng đầu lên, chỉ thấy một bóng dáng rơi vụt xuống.

Thân thể đập xuống nền xi măng, dậy lên âm thanh rùng rợn mà lạnh lạnh.

Chân Ý dừng bước, hơi nóng do chạy hốt hải bốc lên, ướt rượt bao lấy thân thể cô, trĩu nặng, ngọt ngọt, buồn nôn; mồ hôi nóng hổi nhễ nhại khắp mặt và thân thể cô, nhưng đáy lòng lại lạnh buốt như vùng đất băng giá chôn Nam Cực. Tai cô nổ ầm, không nghe thấy gì nữa, chỉ có câu nói cuối cùng của Tống Y vang vọng từng hồi.

Cách một con phố, cô thấy Tống Y đầm đìa máu, đoàn làm phim nhào tới như điên, la hét, kêu gọi, người hâm mộ vây quanh bùm miêng, trào nước mắt ủa vào trung tâm. Rất nhiều người hoang mang rối loạn, khóc lóc. Nhưng, thế giới trở nên tĩnh mịch đông cứng, trong không khí có thứ gì đó đậm đặc đến mức không tan đi nổi, giống như máu, ứ đọng lấp kín lòng ngực.

Chân Ý lặng thinh, trong lòng bàn tay cô, thời gian đàm thoại vẫn tiếp tục, vẫn trôi đi. Đầu kia điện thoại, chỉ có tiếng gió mênh mang nước nỡ. Thời gian qua đi, bên tai cô chỉ còn sự tĩnh lặng hoang vu, là tiếng thất thanh sau cơn cuồng loạn.

Một phút trước còn đang hoảng sợ, đau thương; một phút sau châm dứt hết thảy.

Có rất nhiều lời đều không kịp nói nữa rồi...

Cô thần thờ, không biết đã đứng bao lâu. Có người lay bả vai cô, là Tư Côi.

Chân Ý đột nhiên hoàn hồn, mặt không cảm xúc, vuốt mái tóc tán loạn, điềm tĩnh nói “Tớ không sao” rồi xoay người định đi, Tư Côi kéo cô lại: “Chuyện này là sao...”

“Những gì liên quan tới Tống Y...” Chân Ý quay đầu lại. “Nói thêm một câu thì không cần làm bạn nữa.”

Giây phút này đây, ánh mắt cô bình tĩnh mà lạnh lẽo, vẻ mặt xa lạ đến đáng sợ, cứ như một người khác vậy.

Tư Côi giật thót, không hỏi nữa mà lo lắng: “Cậu vẫn ổn...”

Chân Ý gạt tay Tư Côi ra. Trên quảng trường, mọi người chạy tới từ bốn phương tám hướng, tụ tập lại. Chỉ có mình cô lẳng lặng rời đi, không quay đầu lại dù chỉ một lần.

Ngày thứ bảy sau khi Tống Y qua đời, trời mưa lất phất dai dẳng.

Là ngày cúng tuần đầu tiên(2). Nơi cô ấy rơi xuống vẫn còn vẽ hình người, xung quanh đặt đầy hoa tươi người hâm mộ gửi, thấm đẫm nước mưa.

(2) Ngày cúng tuần đầu tiên hay được gọi là đầu thất, là một tập tục tang ma của dân tộc Trung Hoa. Đầu thất chỉ ngày thứ bảy sau khi người chết qua đời.

Người ta cho rằng, người chết sẽ trở về nhà vào ngày “đầu thất”, trước khi hồn phách quay về phải chuẩn bị một bữa cơm, sau đó phải tránh đi, lúc ngủ cũng phải trốn vào chăn. Nếu để hồn phách người chết nhìn thấy người nhà, sẽ làm họ nhớ nhung, ảnh hưởng đến việc đầu thai làm người. Giờ Tý ngày “đầu thất”, người nhà hóa một đồ vật hình chiếc thang, để hồn phách theo “chiếc thang” đó về trời.

Chập tối, cơn gió thổi làm cánh hoa rơi đầy đất, phủ kín cả con đường.

Chân Ý đeo kính râm, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, không thấy rõ vẻ mặt. Cô khom lưng ba lần, đặt một bó hoa hồng tươi rói tưới nước xuống. Mưa bụi phiêu lãng, cánh hoa hồng đỏ thắm mỏng mỏng như khuôn mặt xinh đẹp của thiếu nữ nhà ai, vương giọt nước mắt lóng lánh.

“Ngày cúng tuần đầu tiên, hồn về quê cũ, nói lời tiễn biệt cuối cùng.” Phía sau có người nhẹ nhàng lên tiếng, là Đường Vũ.

Chân Ý không trả lời, dưới kính râm, hình như ngay cả môi cô cũng nhợt nhạt.

Giữa khóm hoa đặt ảnh Tống Y, nơi đó, cô ấy mỉm cười thật khẽ, rất đẹp.

Hình như mưa lớn hơn một chút, nhưng không ai mở ô. Cơn gió thổi qua, cánh hoa bay lả tả.

“Đường Vũ.” Chân Ý chậm rãi lên tiếng, ánh mắt chăm chú nhìn khóm hoa: “Sau này hãy sống thật đàng hoàng, đừng làm chuyện xấu, đừng phụ lòng Tống Y.”

Đường Vũ quay đầu lại, hạt mưa li ti nhẹ rơi trên tóc Chân Ý, giống như viên pha lê nhỏ bé, gương mặt đeo kính râm quanh quẽ giữa màn mưa bụi. Đường Vũ kinh ngạc bởi lời cô nói, nhưng không hoàn toàn thắng thốt: “Chị biết rồi à?”

Chân Ý: “Có người nói, so với yêu, nỗi hận còn dễ dàng khiến con người đoàn kết hơn, bởi vì có chung một kẻ thù mà liên kết lại.”

Đường Vũ không lên tiếng, Chân Ý cũng im lặng hồi lâu, cuối cùng thản nhiên nói: “Sách Lỗi rất yêu cô. Sau này hãy sống thật tốt, đừng phụ sự bảo vệ của Tống Y dành cho cô.” Dứt lời, cô xoay người rời đi.

Đường Vũ quay lại: “Luật sư Chân sẽ nói ra phải không?”

Chân Ý hơi khựng lại: “Tôi không chính nghĩa như vậy, hơn nữa, tôi đã thu phí đại diện của cô ấy rồi.” Giọng cô trống rỗng, vạt áo màu đen thoát cái biến mất giữa dòng người trong mưa.

Con mưa hình như càng lúc càng nặng hạt.

Dần dần, nước mưa phủ ướt hàng mi của Đường Vũ, hắt vào mắt cô vừa đau vừa rát. Có chất lỏng ấm áp chảy xuôi trên mặt cô, không biết là mưa hay nước mắt.

Còn có thể sống đàng hoàng ư? Cô nhìn khuôn mặt của Tống Y sau tấm kính, khóc: Còn có thể sống đàng hoàng ư?

Các cô đã từng sống thật hài lòng và hạnh phúc xiết bao!

Năm ấy, Đường Vũ theo Đường Thường và Ngô Triết lên tàu hỏa, ôm niềm hy vọng cháy bỏng và bất tận, hào hùng nói rằng phải có chỗ đứng ổn định, đón bố mẹ lên thành phố lớn. Chính tại toa tàu hỏa kia, họ gặp Tống Y, cô ấy không có chỗ nằm, cũng không có hành lý, chỉ đeo một chiếc túi, thận trọng tránh né nhân viên soát vé.

Có một lần, nhân viên đến từ hai phía, cô ấy không còn nơi để trốn, chui vào gầm giường của Đường Thường. Dưới đó bần thiu như vậy, Đường Thường kinh ngạc ngây người. Đêm đó, Đường Thường nhường cho cô ấy nửa chiếc giường. Hai cô gái xa lạ nằm cùng một chỗ, cả đêm không nói tiếng nào. Đường Thường không bao giờ ngờ rằng, rất lâu về sau, lòng tốt nhỏ lần ấy lại đổi về sự báo đáp không tiếc cả tính mạng.

Ở thành phố K, bốn thanh niên tự lực phấn đấu, nỗ lực sinh tồn, khích lệ lẫn nhau, dìu dắt lẫn nhau. Chưa từng oán hận, vô cùng thỏa mãn, chen chúc trong căn phòng thuê ăn một bữa lẩu đã cảm thấy cuộc sống thật tốt đẹp.

Thật ra cho tới bây giờ, Đường Vũ vẫn không thích Tống Y lắm, cảm thấy cô ấy quá lạnh lùng, không coi ai ra gì. Nhưng vẻ đẹp lạnh lùng đó nhanh chóng tạo nên cho cô ấy phong cách độc đáo trong giới người mẫu, trong một lần ngẫu nhiên tham gia vào một bộ phim màn ảnh rộng, diễn xuất của cô ấy đã làm lu mờ cả diễn viên chính, nổi tiếng sau một vai diễn. Truyền thông tán dương diễn xuất của cô ấy là “Chỉ có thể giải thích bằng từ thiên bẩm”.

Sau khi chuyển nghề, sự nghiệp của cô ấy phát triển như tên lửa, lúc này tình bạn giữa cô ấy và Đường Thường xuất hiện vết rạn. Có lần Sách Lỗi mời họ tới quán bar chơi, Đường Vũ vô tình nghe thấy bạn của Đường Thường nói Tống Y vong ân bội nghĩa. Đường Vũ thấy không đáng thay Đường Thường.

Về sau cô mới biết, chẳng qua đó là lời bịa đặt ghen tị của người cùng nghề, mặc dù Tống Y và Đường Thường không giải thích, nhưng ngầm qua lại thân thiết.

Sau khi biết, Đường Vũ lấy làm lạ: “Nếu quan hệ tốt, vậy sao chị còn nói với người ta rằng bộ phim gần đây diễn xuất của Tống Y không tốt?”

Đường Thường: “Bởi vì có quá nhiều người khen ngợi cô ấy, mới phải có người giội nước lạnh, để cô ấy không ngừng cố gắng, đừng nên kiêu ngạo.”

“Nói như vậy không sai, nhưng truyền tới tai chị ta sẽ gây khúc mắc trong lòng.”

Đường Thường cười cởi mở: “Bạn bè thật sự sẽ tin tưởng nhau, không cần giải thích đã tỏ tường.”

Đường Vũ thầm cảm thấy Đường Thường quá ngây thơ, cô nàng mặt lạnh Tống Y kia không ôm hận mới lạ. Nhưng khi cơn ác mộng ập đến, cô mới phát hiện Tống Y không như cô nghĩ. Cơn ác mộng ấy dài như vậy, chỉ cần nhớ lại, cô đã thấy đau xé tâm can, không tài nào thở nổi.

Cô chỉ biết Đường Thường bị một kẻ có tiền đeo bám, nhưng không ngờ đến nông nỗi ép Đường Thường phải quyết định cùng Ngô Triết vứt bỏ sự nghiệp, trắng tay rời đi. Cô rất buồn, Đường Thường là chị gái thân yêu của cô. Chị em gái ruột lần đầu tiên chia xa trong đời, cô rất không nỡ nhưng sự nghiệp và bạn trai của cô đều ở đây, không thể buông bỏ. Cô tôn trọng quyết định của Đường Thường, rung rung nước mắt. Lần tiếp theo nhận được điện thoại của chị gái, là đến từ bệnh viện.

Cô nom nớp lo sợ chạy tới, trái tim tan nát. Bởi vì không có ai trả tiền nên Đường Thường và Ngô Triết hai mắt nhắm nghiền bị vứt ở đại sảnh như xác chết. Người Đường Thường đầy máu, thê thảm cùng cực, thương thay quần áo chị gái rách bươm, vậy mà không ai đắp cho chị ấy một mảnh vải.

Lòng Đường Vũ đau đến mức nhỏ máu, gào thét mắng mỏ bác sĩ y tá như kẻ điên.

Thứ khiến lòng dạ họ buốt giá còn ở phía sau. Kẻ đó Đường Thường tỉnh lại, thân thể như có thứ gì đó đã chết, lại dường như có thứ gì không thể nói rõ đang chống đỡ. Chị ấy không rơi một giọt nước mắt, cứng rắn đến đáng sợ. Họ quyết định báo cảnh sát, nhưng cảnh sát ngăn trở bằng mọi lý do, không bắt Lâm Tử Dục mà lại thẩm tra Đường Thường vô số lần. Nhục mạ và khinh thị bằng lời nói xấu xa khôn xiết. Càng tồi tệ hơn, bệnh viện không chịu cấp giấy chứng nhận thương tật. Văn phòng luật sư cũng đóng cửa không tiếp.

Lần đầu tiên họ ý thức được cái gì gọi là đen tối. Có khi, không thể nào minh oan càng khiến người ta suy sụp hơn cả chịu oan.

Đây là cọng rơm cuối cùng làm gãy lưng lạc đà. Người chị lạc quan hiền lành tự lập tự tin trước kia không còn nữa. Chị ấy trốn trong chăn khóc, dù ai tới gần cũng có thể khiến chị ấy phát rồ phát dại. Ngô Triết xoa dịu chị ấy, các cô tìm được luật sư Chân Ý. Cô ấy bằng lòng giúp họ kiện tụng, lo liệu đầu ra đây: Thu thập manh mối, tìm kiếm chứng cứ, thuyết phục nhân chứng, chất vấn bị cáo; tất cả đều rất tốt.

Nhưng giới truyền thông bắt đầu săn tin không ngừng nghỉ, lấy cái danh hào gọi là tin tức độc quyền chỉ trích cái xấu, phốt lờ nổi khổ của nạn nhân, đào bới đời tư của nhà họ Đường, thổi phồng trắng trợn.

Chân Ý nói: Họ không phải là nhà báo của chính nghĩa, là đám sâu đục sống bằng việc rĩa rói nổi khổ của nạn nhân.

Mỗi lần bị quấy rầy, vết thương lại thêm một lần nữa bị xé rách đến độ chảy máu đầm đìa.

Chân Ý ở bên Đường Thường hai mươi tư giờ, tịch thu điện thoại di động, không cho chị ấy tiếp xúc với giới truyền thông, nói rằng chị ấy không cần phải trả lời câu hỏi của bất cứ ai hết. Đường Vũ biết, mỗi ngày Chân Ý phải ứng phó với rất nhiều chuyện, còn phải động viên Đường Thường, thật ra rất mệt mỏi. Nhưng cô ấy là cô gái thần kỳ, trong tình cảnh đó còn có thể ăn uống no say, giải thích rằng có sức khỏe mới kiên trì được.

Những ngày ấy trôi qua thật căng thẳng, tràn đầy áp lực, nhưng cũng có một tia hy vọng nhỏ nhoi. Các cô nắm chắc lấy khe hở le lói ánh sáng ấy, xé mở từng chút một.

Sau phiên tòa xét xử đầu tiên, thắng lợi nằm trong tầm mắt. Nhưng có một ngày, không biết lũ viết bài ăn tiền bị sai khiến, hay cư dân mạng đã chán ngấy mấy bản tin lồi thối dài dòng, bức thiết cần thứ gì mới mẻ, một bộ phận không chỉ trích Lâm Tử Dục nữa mà quay sang đào bới “bộ mặt thật của Đường Thường”, mượn thân phận “người trong cuộc” tố giác Đường Thường dùng mọi mách khéo trèo cao như thế nào, mỗi chài con em quan chức giàu có chơi SM ra sao. Có lẽ, trong cuộc sống những người này luôn bị phớt lờ, rất thích cảm giác ưu việt giả dối khi được người ta chú ý trên mạng.

Đường Vũ giận đến mức nôn ra máu, muốn kiện người tung tin vịt trên mạng, nhưng Đường Thường lại cực kỳ bình tĩnh, lạnh nhạt như không xảy ra chuyện gì cả.

Trước phiên tòa xét xử thứ hai, bị cáo tìm được mấy nhân chứng, là “bạn bè” người mẫu làm gái cao cấp của Đường Thường. Công tố viên và Chân Ý đã nghĩ ra cách chất vấn họ, nhưng luật sư của đối phương cũng tấn công Đường Thường từ góc độ “tự nguyện” này. Chân Ý muốn mô phỏng với Đường Thường trước.

Đã hẹn gặp, nhưng chị ấy không bao giờ xuất hiện nữa.

Khi Đường Vũ chạy tới bệnh viện, Đường Thường cả người dập nát, biến dạng. Chị ấy đã nhảy xuống từ tòa nhà cao như thế.

Khấp người Ngô Triết dính đầy máu của Đường Thường, ôm thân thể vụn vỡ của chị ấy, lâm bảm một mình, dán chặt như búp bê vải, bác sĩ kéo thế nào cũng không ra. Đường Vũ nôn mửa trong hành lang, nôn hết cả dịch vị dạ dày, nước mắt tuôn rơi điên cuồng.

Mấy ngày sau, Chân Ý nhận được đề nghị của luật sư đối phương, cô ấy từ chối, muốn tiếp tục thừa kiện cho Đường Thường, nhưng Đường Vũ phản đối, cô muốn tiền. Hai người tranh cãi gay gắt, cuối cùng Chân Ý khuất phục.

Sau khi nhận được tiền đưa bố mẹ, nỗi hận của Đường Vũ không hề nguôi ngoai. Mà trước nắm mồ của Đường Thường, một câu “Cô lựa chọn lấy tiền, tôi lựa chọn đền mạng” của Tống Y đã gắn kết hai người lại.

Tống Y là một sát thủ rất thông minh. Giây phút Đường Thường qua đời, cô ấy đã quyết định giết Lâm Tử Dục, cũng đã lên kế hoạch chặt chẽ. Cô ấy nói,

Ngô Triết là bạn trai của Đường Thường, sẽ bị nghi ngờ đầu tiên, nên cô ấy dùng căn phòng 31 trong phim quay nhiễu tư duy của Ngô Triết, khiến người ta cho rằng anh ấy đã đến hiện trường. Đường Vũ lo lắng cho Ngô Triết, nhưng Tống Y nói Ngô Triết vào bệnh viện tâm thần không đi ra được, không thể nào giết người, sẽ không gặp nguy hiểm. Anh ấy bị bệnh, dù cảnh sát muốn giá họa cũng không thể xử phạt. Bước này của Tống Y rất lợi hại, đã gạt được cảnh sát, khiến họ tốn rất nhiều thời gian nghiên cứu Ngô Triết có giả bệnh hay không, có trốn khỏi bệnh viện tâm thần hay không. Cô ấy đã đùa bỡn cảnh sát xoay vòng vòng.

Tống Y nói, cô ấy sẽ không đến Ecstasy khảo sát thực địa để giảm bớt tình nghi, cần Đường Vũ hỗ trợ. Tình hình trong Ecstasy đều do Đường Vũ nói cho cô ấy biết. Trước đó Sách Lỗi không biết chuyện.

Hôm xảy ra vụ án, Đường Vũ đóng giả nhân viên phục vụ bỏ thuốc vào rượu của Lâm Tử Dục. Quả nhiên hấn không nghi ngờ rượu do nhân viên phục vụ đưa cho. Cô dụ dỗ hấn, bảo hấn lên tầng đợi. Sau đó Tống Y lên tầng. Tống Y nói có lời muốn nói với cảnh sát, nên cố ý đi qua camera.

Về phần Đường Vũ, cô không chỉ muốn giúp đỡ Tống Y, mà còn muốn tham gia, tận tay báo thù. Sau khi Tống Y lên tầng, Đường Vũ chạy tới cửa sau hộp đêm, leo lên thang phòng cháy chữa cháy, định tiến vào theo lối thoát hiểm bằng chìa khóa cô trộm từ nhà Sách Lỗi. Cô biết camera 101 thoát hiểm chỉ mở vào thứ Hai hằng tuần, sửa đoạn băng giám sát thành ngày khác liền biến thành bản backup của bảy ngày trong tuần.

Cô mới tra chìa khóa vào ổ đã bị bắt. Thì ra Sách Lỗi thấy Đường Vũ giả làm nhân viên phục vụ ve vãn Lâm Tử Dục, đã cảm thấy bất thường, lại thấy cô lén lút leo lên thang phòng cháy chữa cháy thì đoán ra ngay.

“Tiểu Vũ, em muốn làm gì?” Anh đoạt lấy chìa khóa, lại bị cô giằng mạnh lại.

“Còn phải hỏi? Đương nhiên là giết hấn!”

“Tiểu Vũ!” Anh vội vàng cản lại. “Dù em giết hấn ta, Đường Thường cũng đâu sống lại được.”

“Đúng vậy, không sống lại được.” Cô cười lạnh lùng. “Lời này có thể xóa bỏ thù hận, vậy người chết đi có phải không có ý nghĩa gì không? Sách Lỗi, lúc biết Đường Thường gặp phải cơn đày đọa này, em đã nóng lòng muốn làm thịt tên súc sinh Lâm Tử Dục kia rồi. Anh nói có người sẽ xử lý hấn, bảo em đừng kích động. Được, em nghe lời anh, em đợi.”

Cô gạt đầu, giữa đêm tối, mắt cô đong đầy giọt lệ bi thương đến chói lòa: “Em đợi được thứ gì? Đường Thường đã chết, Lâm Tử Dục vô tội. Tin đồn nhảm trên mạng bay đầy trời, chị ấy đã chết rồi, còn có người nói chị ấy là gái điểm cao cấp muốn leo cao.”

“Em...” Cô vịn vào cửa, ghé tởm đến mức buồn nôn. “Chỉ cần nghĩ đến nỗi oan khuất nhục nhã của Đường Thường, chỉ là một câu trên báo thôi, em cũng đau khổ muốn chết.”

Trên tầng gió đêm than khóc, thổi mái tóc dài của cô tung bay: “Có rất nhiều việc em không muốn nghĩ đến, vậy mà nó cứ quẩn lầy tâm trí em. Khi chúng trời Ngô Triết lại, bắt anh ấy chứng kiến, cõi lòng chị ấy đau thương xót xa biết mấy. Đám súc sinh, vậy mà lại để Ngô Triết nhìn cảnh ấy. Lũ cầm thú!”

Cô hét lên thảm thiết, nhìn đăm đăm vào anh: “Anh nói xem, lúc Đường Thường nhảy lầu, chị ấy đang nghĩ gì? Tại sao chị ấy có thể nhảy xuống từ tầng 51 chứ?!”

Mắt Sách Lỗi ươn ướt, ôm chặt cô gái mắt không chế: “Tiểu Vũ, bản thân em sẽ phải liên lụy vì giết loại người đó, không đáng đâu em.”

“Sách Lỗi...” Cô cố gắng nhẫn nhịn, nghẹn ngào khó tả, vừa lên tiếng nước mắt đã tuôn rơi như mưa. “Chị ấy đâu phải chị gái của anh, anh sẽ không đau lòng.”

“Chị gái của em, chỉ có em đau lòng thôi!” Cô ôm chặt lấy lồng ngực như muốn móc trái tim ra ngoài. “Mọi người đã cười nhạo, thương hại, xem kịch, lãng quên. Nhưng em còn nhớ, chỉ có em còn nhớ! Lũ Lâm Tử Dục còn sống một ngày, nỗi đau này sẽ càng tăng thêm! Đau đến mức dù những kẻ bàng quan như các anh có đặt mình vào hoàn cảnh đó đi nữa, cảm thông thương xót thế nào đi nữa cũng không thể cảm nhận được! Vấn đề rất đơn giản, không phải là hấn ta chết thì em mất mạng.” Nước mắt cô bị gió thổi khô, ánh mắt hận thù mà cứng cõi. “Không có chuyện đáng hay không, chỉ có hấn chết mà thôi. Tương lai, tiền đồ gì đó đều không có ý nghĩa gì cả. Em chỉ muốn đòi lại công bằng cho chị gái mình.”

Cô ra sức xoay chìa khóa, kéo cánh cửa thoát hiểm ra. Chỉ thấy Lâm Tử Dục thân thể trần truồng vọt ra từ phòng 36, người đầy vết dao, vô cùng đáng sợ. Hấn gập người, giữa hai chân chảy máu ròng ròng, bước đi từng bước cật lực muốn thoát khỏi hành lang. Tống Y thay bộ đồng phục nhân viên Đường Vũ chuẩn bị cho cô ấy, nhìn hấn với vẻ mặt ác liệt tàn nhẫn.

Lâm Tử Dục muốn chạy, nhưng bị Đường Vũ lạnh lùng giơ chân đá vào phòng 31. Cô đi tìm dao muốn tận tay giết hấn, nhưng Tống Y kéo tóc hấn, cửa dao vào cổ họng hấn trước một bước. Cô ấy nói: “Đường Thường không muốn cô trở thành tội phạm giết người.”

Hai người rút thảm hành lang, quần Lâm Tử Dục ném lên giường, trời theo tư thế nhục nhã nhất. Đường Vũ nổi giận cực kỳ, cắt đứt động mạch tay chân hấn, để máu thấm đỏ ga giường mới rời đi.

Tống Y đi thay quần áo, Đường Vũ đi tới trước mặt Sách Lỗi, mím cười: “Em là đồng bọn của Tống Y, anh muốn tố cáo thì tùy anh.” Nói rồi cô đi lau

dọn vết máu ở phòng 36. Sách Lỗi tiến lên ngăn cản: “Em xuống đi, để anh làm. Hôm nay vị trí của em ở quầy bar, em rời đi quá lâu sẽ có người nghi ngờ.”

Đường Vũ sững sốt, đôi mắt lại ngập hơi nước. Sách Lỗi bắt đắc dĩ than thở: “Anh nói rồi, vì tên cặn bã ấy, ai bị liên lụy cũng không đáng, huống chi là em.”

Hôm nay Lâm Tử Dục đã chết, tất cả thù hận và bi thương quyết liệt đã tiêu tan theo gió, chỉ còn lại mỗi vắn vương, nỗi thương nhớ khắc khoải dành cho Đường Thường và Tống Y. Giờ phút này, đứng trước di ảnh của Tống Y, Đường Vũ cảm thấy may mắn, may mắn vì Sách Lỗi đã ngăn cản cô, may mắn vì Tống Y đã cứu vớt cô. May mắn vì cô đã không dính líu tới chuyện này, không bị cuốn vào vòng nước xoáy đen ngòm kéo dài gần nửa năm nay.

Bó bách hợp trong tay thấm đẫm nước mưa, càng thêm xinh đẹp. Cô cúi người đặt bó hoa vào khóm hoa của Tống Y, khẽ hứa: “Tống Y, em cảm ơn chị. Em sẽ sống thật tốt.”

Lời còn chưa dứt, một cơn gió thổi qua, cánh hoa rục rờ đón gió tung bay, như ai đó đang trả lời, như ai đó đang già từ.

Là ai nói, ngày cúng tuần đầu tiên, hồn về quê cũ, từ đó an giấc ngàn thu...

Bỗng dung, nước mắt Đường Vũ tuôn rơi lã chã.

Nhưng nào ai biết, câu cuối cùng Tống Y nhẹ nhàng nói với Chân Ý qua điện thoại “Tôi thích cô, tôi...”

Nào ai biết, chữ “yêu” cô ấy muốn nói còn chưa thốt thành lời, phía sau và trong lòng như có một sức mạnh khổng lồ không thể ngăn trở...

Và nào ai biết, vào khoảnh khắc mất trọng lượng, cô ấy rất muốn khóc: Xin lỗi, Chân Ý, xin lỗi vì đã nhảy lầu trước mặt cô; xin lỗi vì đã để lại nỗi ám ảnh trong tâm hồn cô; xin lỗi vì tôi không còn cơ hội giải thích...